

25 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ

ΘΕΟΛΟΓΟΥ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 6-9).

Τροπάρια.

Πάτερ Γρηγόριε τὰ σά, χεῖλη οὐχ ὁ πρόξενος, τῆς λήθης τάφος ἐκάλυψε· θεολογίας γάρ, ἀνεδείχθης στόμα, εὐσεβείας δόγματα, καὶ νῦν τῇ οἰκουμένη φθεγγόμενος· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πάτερ Γρηγόριε σοφῶς, τῆς σαρκὸς ἐξέκλινας, τὸ δυσμενὲς καὶ ἐπίβουλον οὐρανοδρομῶ τε, ἐπιβάς τεθρίπτω, ἀρετῶν ὄχηματι, ἀνέπτῃς πρὸς τὸ κάλλος τὸ ἄρρητον, οὗ ἐμφορούμενος, νῦν βραβεύεις ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πάτερ Γρηγόριε Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων γέγονας, πιστὸς μεσίτης τῇ χάριτι· καὶ νῦν εὐΐλατον, εὐπαρρησιάστοις, προσευχαῖς τιθεῖς ἡμῖν, Χριστὸν μὴ διαλίπης πρὸς Κύριον, πρεσβεύων Ὅσιε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Ἡ γλῶσσα σου πρὸς διδασκαλίαν, ἐν τοῖς ὡσὶ τῶν καρδιῶν ἐνηχοῦσα, τὰς τῶν ῥαθύμων ψυχὰς διανίστησι· καὶ θεοφθόγοις ῥήμασι, κλιμαῖξ εὐρίσκεται τοὺς ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν ἀναφέρουσα. Διὸ Γρηγόριε Θεολόγε, μὴ παύση πρεσβεύων Χριστῶ τῷ Θεῷ, ἐκ κινδύνων σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

25 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ

ΘΕΟΛΟΓΟΥ.

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 6-9).

Τροπάρια.

Πάτερ Γρηγόριε, ὁ τάφος πού φέρνει τὴ λήθη, δὲν κάλυψε τὰ δικά σου χεῖλη· διότι ἀναδείχθηκες στόμα τῆς Θεολογίας, κηρύττοντας καὶ τώρα δόγματα εὐσεβείας στὴν οἰκουμένη· γι' αὐτὸ ἰκέτευε, νὰ δωρηθοῦν στίς ψυχές μας ἡ εἰρήνη καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πάτερ Γρηγόριε, πολὺ σοφὰ ἀπέφυγες τὴν ἔχθρα καὶ δολιότητα τῆς σάρκας· καὶ ἀφοῦ ἐπιβιβάσθηκες στό τέθριππο (μέ τέσσερα ἄλογα) ὄχημα τῶν ἀρετῶν, πέταξες ψηλά πρὸς τὸ κάλλος τὸ ἀνέκφραστο· ἀπὸ τὸ ὁποῖο κατεχόμενος τώρα, δίνεις ὡς βραβεῖο στίς ψυχές μας τὴν εἰρήνη καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πάτερ Γρηγόριε, μέ τὴ θεία χάρη ἔγινες ἀξιόπιστος μεσολαβητὴς μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων· καὶ τώρα μέ τίς θαρραλέες προσευχές σου κάνοντας τὸ Χριστὸ πολὺ σπλαχνικό γιὰ μᾶς, μὴν παραλείπεις, Ὅσιε, νὰ πρεσβεύεις πρὸς τὸν Κύριο, νὰ δωρηθοῦν στίς ψυχές μας ἡ εἰρήνη καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα

Ἡ γλῶσσα σου ἡ γρηγορη γιὰ διδασκαλία, ἀντηχώντας στὰ αὐτιά τῶν καρδιῶν μας ξυπνᾷ τίς ψυχές τῶν ραθύμων (τῶν ὀκνηρῶν)· καὶ μέ τὰ λόγια, πού ἐμπνέονται ἀπὸ τὸ Θεό, γίνεται σκάλα, πού ἀνεβάζει τοὺς κατοίκους τῆς γῆς στὸν οὐρνώ. Γι' αὐτὸ, Γρηγόριε Θεολόγε,

Ὁ Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίας, ἐπὶ τῆς γῆς ᾤφθη καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναναστράφη· ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς, σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν μετὰ τῆς προσλήψεως, εἷς ἐστὶν Υἱός, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν. Διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε Μήτηρ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Παροιμιαί. (Γ' . 7, Γ' . 13-16). Κατ' ἐπιλογὴν.

Μνήμη δικαίου μέτ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὖρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρείσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν, πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα· σεμνὰ γὰρ ἐρῶ. Καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὸ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προΐεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκεύασα βουλήν, καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν· ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαιδεῦτοι ἔνθεσθε καρδίαν.

μὴ παύσεις νὰ πρεσβεύεις στὸ Χριστὸ τὸ Θεό, νὰ σωθοῦν οἱ ψυχές μας ἀπὸ τοὺς κινδύνους.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.

Ὁ Βασιλιάς τῶν οὐρανῶν ἀπὸ φιλανθρωπία ἐμφανίσθηκε ἐπάνω στὴ γῆ, καὶ συναναστράφηκε μὲ τοὺς ἀνθρώπους· διότι, ἀφοῦ προσέλαβε σάρκα ἀπὸ Παρθένο ἀγνή, καὶ ἀφοῦ προῆλθε ἀπὸ αὐτὴν, μαζί μὲ αὐτὸ πού προσέλαβε (τὴ σάρκα), εἶναι ἕνας Υἱός διπλός ὡς πρὸς τὴ φύση, ἀλλὰ ὄχι ὡς πρὸς τὸ πρόσωπο. Γι' αὐτὸ τέλειο Θεό καὶ τέλειο ἄνθρωπο κηρύττοντάς τον ὁμολογοῦμε τὸ Χριστὸ τὸ Θεό μας· αὐτὸν ἰκέτευε, Μητέρα ἀνύπανδρη, νὰ ἐλεηθοῦν οἱ ψυχές μας.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Παροιμίες. (Γ' . 7, Γ' . 13-16). Κατ' ἐπιλογὴν.

Ἡ μνήμη τοῦ δικαίου τελεῖται μὲ ἐγκώμια, καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου βρίσκεται ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Εἶναι μακάριος ὁ ἄνθρωπος πού βρῆκε τὴ σοφία καὶ ὁ θνητὸς πού βρῆκε σύνεση. Διότι εἶναι καλλίτερα, νὰ ἐμπορεύεται κανεὶς αὐτὴν (τὴ σοφία), παρὰ θησαυροὺς ἀπὸ χρυσό καὶ ἄργυρο. Καὶ εἶναι πιὸ πολύτιμη ἀπὸ πολυτίμους λίθους, καὶ κάθε τί πολύτιμο δέν εἶναι ἀντάξιό της. Διότι ἀπὸ τὸ στόμα της βγαίνει δικαιοσύνη, καὶ στὴ γλῶσσα της φέρει νόμο τὴν εὐσπλαχνία. Λοιπὸν ἀκούστε με, παιδιά μου, διότι θὰ σᾶς πῶ σεμνὰ λόγια· Καὶ εἶναι μακάριος ὁ ἄνθρωπος, πού θὰ φυλάξει τοὺς δρόμους μου. Διότι οἱ πορεῖες μου εἶναι πορεῖες ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται ἀγάπη ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου. Γι' αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ καὶ

Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ· καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγγός μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθῆσεσθε πνεύματος.

Σοφία Σολομώντος. (Δ' . 7-15).

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῶ γενόμενος, ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἡσπάρη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

ἀπευθύνομαι στοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων. Διότι ἐγώ, ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ δημιούργησα τὴ δυνατότητα τῶν ἀποφάσεων, καὶ ἐγώ κάλεσα στὴν ὑπαρξὴ τὴ γνώση καὶ τὴ συναίσθηση. Δικὴ μου εἶναι ἡ λήψη ἀποφάσεων καὶ ἡ ἀσφάλεια, δικὴ μου εἶναι ἡ φρόνηση, δικὴ μου ἡ δύναμη. Ἐγὼ ἀγαπῶ αὐτοὺς πού με ἀγαποῦν, καὶ ὅσοι με ἀναζητοῦν θά βροῦν χάρη. Βάλτε λοιπὸν στό νοῦ σας οἱ ἄκακοι σύνεση, καὶ οἱ ἀκαλλιέργητοι πνευματικὰ βάλτε νοῦ. Ακοῦστε με καὶ πάλι, γιατί θά σᾶς πῶ σεμνὰ πράγματα, καὶ θά ξεστομίσω ὀρθὰ λόγια. Διότι ἡ καρδιά μου θά μελετήσῃ, καὶ ὁ λάρυγγάς μου θά ἐκφράσῃ τὴν ἀλήθεια, καὶ εἶναι σιχαμερὰ ἐνώπιόν μου χεῖλη πού ψεύδονται. Ὅλα τὰ λόγια τοῦ στόματός μου συνοδεύονται ἀπὸ δικαιοσύνη, δὲν ὑπάρχει σ' αὐτὰ τίποτε στραβό, τίποτε πολυπλοκο. Γι' αὐτοὺς πού ἔχουν φρόνηση ὅλα εἶναι ἴσια, καὶ ὀρθὰ σ' ἐκείνους πού ἔχουν γνώση. Διότι σᾶς διδάσκω τὴν ἀλήθεια, γιὰ νά στηρίζεται στὸν Κύριο ἡ ἐλπίδα σας, καὶ ἔτσι θά γεμίσετε με Πνεῦμα Θεοῦ.

Σοφία Σολομώντος. (Δ' . 7-15).

Ὁ Δίκαιος, ὅταν φθάσῃ ἡ ὥρα νά πεθάνει, θά βρῆσκει σέ ἀνάπαυση. Διότι τιμημένα γηρατεῖα δὲν εἶναι τὰ πολυχρόνα, οὔτε μετριοῦνται με τὸν ἀριθμὸ τῶν ἐτῶν. Λευκά γεροντικά μαλλιά εἶναι ἡ σύνεση γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἡλικία γηρατειῶν εἶναι ἡ ἀκηλίδωτη ζωὴ. Ἐπειδὴ ἐγίνε ἀρεστός στοῦ Θεοῦ, ἀγαπήθηκε ἀπ' αὐτόν· καὶ ἐνῶ ζοῦσε μεταξύ ἀμαρτωλῶν μετατέθηκε. Ἀρπάχθηκε, γιὰ νά μὴν ἀλλάξῃ ἡ κακία τὴ σύνεσή του ἢ ἡ δολιότητα ἐξαπατήσῃ τὴν ψυχὴ του· διότι ἡ γοητεία τῆς κακίας ἀμαυρώνει (σκοτίζει) τὰ καλά καὶ ἡ περιπλάνηση στίς

Σοφία Σολομώντος. (Εκλογή).

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, χεῖλη δὲ ἀνδρῶν ἐπίστανται χάριτας. Στόμα σοφῶν μελετᾷ σοφίαν, δικαιοσύνη δὲ ρύεται αὐτοὺς ἐκ θανάτου. Τελευτήσαντος ἀνδρός δικαίου, οὐκ ὄλλυται ἐλπίς· υἱὸς γὰρ δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωὴν· καὶ ἐν ἀγαθοῖς αὐτοῦ καρπὸν δικαιοσύνης τρυγῆσει. Φῶς δικαίους διὰ Παντός, καὶ παρὰ Κυρίου εὐρήσουσι χάριν καὶ δόξαν. Γλῶσσα σοφῶν καλὰ ἐπίσταται, καὶ ἐν καρδίᾳ αὐτῶν ἀναπαύσεται σοφία. Ἀγαπᾷ Κύριος ὁσίας καρδίας, δεκτοὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἄμωμοι ἐν ὁδῷ. Σοφία Κυρίου φωτιεῖ πρόσωπον συνετοῦ· φθάνει γὰρ τοὺς ἐπιθυμοῦντας αὐτήν, πρὸ τοῦ γνωσθῆναι, καὶ εὐχερῶς θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἀγαπῶντων αὐτήν· ὁ ὀρθοῖσας πρὸς αὐτήν, οὐ κοπιᾷσει· καὶ ὁ ἀγρυπνήσας δι' αὐτήν, ταχέως ἀμέριμος ἔσται. Ὅτι τοὺς ἀξίους αὐτῆς αὐτὴ περιέχεται ζητοῦσα, καὶ ἐν ταῖς τριβοῖς φαντάζεται αὐτοῖς εὐμενῶς. Σοφίας οὐ κατισχύσει ποτὲ κακία. Διὰ ταῦτα καὶ ἐρασθῆς ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς, καὶ ἐφίλησα ταύτην, καὶ ἐξεζήτησα ἐκ νεότητός μου, καὶ ἐζήτησα νύμφην ἀγαγέσθαι ἐμαυτῷ· ὅτι ὁ πάντων Δεσπότης ἠγάπησεν αὐτήν· μύστις γὰρ ἔστι τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιστήμης, καὶ αἰρέτις τῶν ἔργων αὐτοῦ. Οἱ πόννοι αὐτῆς εἰσὶν ἀρεταί· σωφροσύνην δὲ καὶ φρόνησιν αὐτὴ διδάσκει, δικαιοσύνην καὶ ἀνδρείαν, ὧν χρησιμώτερον οὐδὲν ἔστιν ἐν βίῳ ἀνθρώποις. Εἰ δὲ καὶ πολυπειρίαν ποθεῖ τις, οἶδε τὰ ἀρχαῖα καὶ τὰ μέλλοντα εἰκάζειν· ἐπίσταται στροφὰς λόγων, καὶ λύσεις αἰνιγμάτων, σημεῖα καὶ τέρατα προγινώσκει, καὶ ἐκβάσεις καιρῶν καὶ χρόνων. Καὶ πᾶσι σύμβουλος ἔστιν ἀγαθῆ· ὅτι

ἐπιθυμίες, δηλητηριάζει τὸν ἄκακο νοῦ. Ἐπειδὴ τελειοποιήθηκε σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα, ἀναπλήρωσε χρόνους πολλοὺς· διότι ἡ ψυχὴ του ἦταν ἀρεστὴ στὸν Κύριο· γι' αὐτὸ ἀναχώρησε βιαστικά μέσα ἀπὸ τὴν πονηρία. Οἱ λαοὶ ὅμως, ἐνῶ εἶδαν, δὲν κατενόησαν, οὔτε τύπωσαν στόμαλό τους αὐτὸ τό πράγμα· ὅτι ὑπάρχει χάρη καὶ ἔλεος στοὺς ἁγίους τοῦ Θεοῦ, καὶ εὐνοϊκὴ ἐπίσκεψη στοὺς ἐκλεκτοὺς του.

Σοφία Σολομώντος. (Γ'. 32). Κατ' ἐπιλογὴν.

Τὸ στόμα τοῦ ἐναρέτου ἀποστάζει σοφία, καὶ τὰ χεῖλη τῶν ἐναρέτων ἀνθρώπων γνωρίζουν χαριτωμένα λόγια. Τὸ στόμα τῶν σοφῶν μελετᾷ τὴ σοφία, καὶ ἡ ἀρετὴ τους τοὺς γλυτώνει ἀπὸ τὸ θάνατο. Ὅταν πεθαίνει κάποιος δίκαιος, δὲν χάνονται οἱ ἐλπίδες γι' αὐτόν· διότι ὁ δίκαιος γεννιέται ὡς υἱὸς σὲ νέα ζωὴ, καὶ ἀπὸ τὰ καλά του ἔργα θά τρυγῆσει καρπὸ δικαιοσύνης. Γιὰ τοὺς δικαίους ὑπάρχει πάντοτε φῶς, καὶ θά βροῦν χάρη καὶ δόξα ἀπὸ τὸν Κύριο. Ἡ γλῶσσα τῶν σοφῶν γνωρίζει καὶ λέγει καλὰ πράγματα, καὶ στὴν καρδίᾳ τους ἀναπαύεται ἡ σοφία. Ἀγαπᾷ ὁ Κύριος τίς ἀφοσιωμένες καρδιές, καὶ εἶναι εὐπρόσδεκτοι ὅλοι οἱ καθαροὶ στὴ ζωὴ τους. Ἡ σοφία τοῦ Κυρίου φωτίζει πάντοτε τὸ πρόσωπο τοῦ συνετοῦ, γιατί προφθάνει αὐτοὺς πού τὴν ἐπιθυμοῦν, πρὶν νὰ τοὺς γίνει γνωστὴ, καὶ διακρίνεται μὲ εὐκολία ἀπὸ ἐκείνους πού τὴν ἀγαποῦν· ὅποιος ξυπνᾷ ἐνωρίς, γιὰ νὰ τὴ βρεῖ, δὲν θά κουρασθεῖ πολὺ, καὶ ὅποιος ξαγρυπνᾷ γι' αὐτήν, γρήγορα θά ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ περιττὰς φροντίδες. Διότι αὐτὴ περιφέρεται ἀναζητώντας αὐτοὺς πού τῆς ἀξίζουν, καὶ στὴν πορεία τους τοὺς παρορσιάζεται μὲ εὐμένεια. Ἡ κακία ποτὲ δὲν θά

ἀθανασία ἐστὶν ἐν αὐτῇ, καὶ εὐκλεία ἐν κοινωνίᾳ λόγων αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἐνέτυχον τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐδεήθην αὐτοῦ, καὶ εἶπον ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας. Θεὲ πατέρων, καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ ποιήσας τὰ πάντα ἐν λόγῳ σου, καὶ τῆ σοφία σου κατασκεύασας τὸν ἄνθρωπον, ἵνα δεσπόζη τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων, καὶ διέπη τὸν Κόσμον ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ, δός μοι τὴν τῶν σῶν θρόνων πάρεδρον σοφίαν, καὶ μὴ με ἀποδοκιμάσης ἐκ παιδῶν σου· ὅτι ἐγὼ δούλος σός, καὶ υἱὸς τῆς παιδείας σου. Ἐξαπόστειλον αὐτὴν ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου, καὶ ἀπὸ θρόνου δόξης σου· ἵνα συμπαροῦσά μοι διδάξη με, τί εὐάρεστόν ἐστι παρὰ σοί, καὶ ὁδηγήσει με ἐν γνώσει, καὶ φυλάξει με ἐν τῇ δόξῃ αὐτῆς. Λογισμοὶ γὰρ θνητῶν πάντες δειλοί, καὶ ἐπισφαλεῖς αἱ ἐπίνοιαὶ αὐτῶν.

Ἐκτενής... κ.λ.π. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό.Σελίς 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Χαίροις θεολογίας πηγῇ, καὶ θεωρίας ὑψηλῆς ἐνδιαίτημα· τὸν ἄνω βυθὸν γὰρ Πάτερ, μετ' εὐσεβοῦς λογισμοῦ, ἐρευνήσας πᾶσι διετράνωσας, τρισὶν ἐν Ἡλίοις, μίαν φωτὸς εἶναι σύγκρασιν, ἐνίζομένην, τῷ ταυτῷ τῆς Θεότητος, τρισσομένην δέ, ταῖς σεπταῖς ὑποστάσεσι· βίου μὲν καθαρότητι, λαμπρότητι λόγων δέ, σέβειν διδάσκων Τριάδα, τὴν παναγίαν Θεόπνευστε· παρ' ἧς ἐκπεμφθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει, τὸ μέγα ἔλεος.

ὑπερισχύσει τῆς σοφίας. Γι' αὐτό κι ἐγὼ ἔγινα ἐραστής τοῦ κάλλους της καὶ τὴν ἀγάπησα πολὺ, καὶ τὴν ἀναζήτησα ἀπὸ τὰ μικρὰ μου χρόνια, καὶ ζήτησα νὰ τὴ νυμφευθῶ· διότι ὁ Κύριος τῶν πάντων τὴν ἀγαπᾷ· καὶ διότι εἶναι μύστις (γνώστης) τῆς ἐπιστήμης τοῦ Θεοῦ, καὶ προτιμᾷ τὰ ἔργα του. Οἱ κόποι της (οἱ καρποί της) εἶναι ἀρετές, καὶ διδάσκει αὐτὴ σωφροσύνη καὶ σύνεση, δικαιοσύνη καὶ ἀνδρεία, ἀπὸ τίς ὁποῖες δὲν ὑπάρχει τίποτε χρησιμώτερο στὴ ζωὴ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ἂν κάποιος ἐπιθυμῆ νὰ ἔχει πολλή πείρα, αὐτὴ γνωρίζει νὰ συμπεραίνει (νὰ γνωρίζει) τὰ παλαιὰ καὶ τὰ μελλοντικά· γνωρίζει καλὰ τὰ νοήματα τῶν περιπλόκων λόγων, καὶ ἐξιχνιάζει (λύνει) αἰνίγματα· Προβλέπει (ἐκ τῶν προτέρων) μικρὰ καὶ μεγάλα θαύματα καὶ μεταβολές καταστάσεων γιὰ ἐποχές καὶ χρόνους· Καὶ γιὰ ὅλους εἶναι καλὴ σύμβουλος. Διότι σ' αὐτὴν ὑπάρχει ἡ ἀθανασία, καὶ ἡ δόξα στὴν ἐφαρμογῇ τῶν λόγων της. Γι' αὐτό προσευχήθηκα στὸν Κύριο, καὶ τὸν παρακάλεσα, καὶ εἶπα μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά. Θεὲ τῶν πατέρων, καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, πού δημιούργησες τὰ πάντα μὲ τὸ λόγο σου, καὶ μὲ τὴ σοφία σου κατασκεύασες τὸν ἄνθρωπο, γιὰ νὰ κυριαρχῆ στὰ κτίσματα, πού ἔγιναν ἀπὸ σένα, καὶ νὰ κυβερνᾷ τὸν κόσμον μὲ εὐσέβεια καὶ δικαιοσύνη, δός μοι τὴ σοφία πού στέκεται δίπλα στὸ θρόνο σου, καὶ μὴ μὲ ἀπορρίψεις ἀπὸ τοὺς δούλους σου· διότι ἐγὼ εἶμαι δούλος δικός σου καὶ υἱὸς τῆς δούλης σου. Ἐξαπόστειλέ την ἀπὸ τὴν ἁγία κατοικία σου καὶ ἀπὸ τὸν ἔνδοξό σου θρόνο, ὥστε νὰ εἶναι παροῦσα μαζί μου, καὶ νὰ μὲ διδάξει, τί εἶναι εὐάρεστο ἐνώπιόν σου· Καὶ νὰ μὲ ὁδηγήσει στὴν ἀληθινὴ γνώση, καὶ νὰ μὲ φυλάξει μέσα

Στίχ. Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν καί ἡ μελέτη τῆς καρδιάς μου σύνεσιν.

Αἴγλη θεολογίας τῆς σῆς, τὴν τῶν αἰρέσεων σκοτόμαιναν ἔλυσας· πηγὴν γὰρ ἀπαυγασμάτων, θεοσεβεῖ λογισμῶ, Θεολόγε φθάσας καὶ θεόφρονι, αὐγαῖς ταῖς ἐκείθεν, ἐκδιδομέναις ὠμίλησας· διαφανὲς γὰρ, τὸν σὸν νοῦν ὡσπερ ἔσοπτρον, ἐργασάμενος, τὸ τρισσὸν τῆς Θεότητος, Πάτερ φῶς καὶ ἀμέριστον, ἐδέξω λαμπρότατα, καὶ τὴν ἀκτῖνα πλουσίας, τὴν ἐνιαίαν ἐχώρησας· ἦν νῦν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσει σοφίαν, χεῖλη δὲ συνετῶν ἐπίστανται χάριτας.

Χαίροις ὁ ποταμὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἰεὶ πλήρης τῶν ὑδάτων τῆς χάριτος, ὁ πᾶσαν εὐφραίνων πόλιν, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, τοῖς ἐνθέοις λόγοις καὶ διδάγμασι, τρυφῆς ὁ χειμάρρους, τὸ ἀνεξάντλητον πέλαγος· ὁ τῶν δογμάτων, ἀκριβῆς φύλαξ ἔννομος· ὁ θερμότατος, τῆς Τριάδος ὑπέρμαχος, ὄργανον τὸ τοῦ Πνεύματος, ὁ νοῦς ὁ ἐγρήγορος· εὐηχος γλώσσα τὸ βάθος, τὸ τῶν Γραφῶν ἐρμηνεύουσα. Χριστὸν νῦν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Τὰς καρδιάς τῶν πιστῶν, γεηπονῶν τῇ γλώσσει σου Γρηγόριε, εὐσεβείας ἐν αὐταῖς, ἀειθαλεῖς ἐβλάστησας καρπούς τῷ Θεῷ, τὰς ἀκανθώδεις αἰρέσεις προρρίζον ἐκτεμῶν, καὶ κοσμῶν τοὺς λογισμοὺς καθαρῶτι. Διὸ δεχόμενος ἡμῶν τὰ ἐγκώμια, ἡ θεία λύρα, ὁ γρήγορος ὀφθαλμὸς, τῶν ποιμένων ὁ Ποιμὴν, ὁ τῶν λύκων

στή δόξα τῆς. Διότι ὅλες οἱ σκέψεις τῶν ἀνθρώπων συνοδεύονται ἀπὸ δειλία (ἀπὸ δισταγμούς), καὶ οἱ ἐπινοήσεις τους πέφτουν σὲ σφάλματα.

Ἐκτενής... κ.λ.π.Κεφαλοκλσία.

(Συλλειτουργικό.Σελίδα 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Χαῖρε ἡ πηγὴ τῆς Θεολογίας, καὶ κατοικία τῆς ὑψηλῆς θεωρίας· διότι ἀφοῦ ἐρεύνησες τὸν οὐράνιο βυθὸ, Πάτερ, μέ εὐσεβῆ λογισμό, σὲ ὅλους δικήρυξες περὶτρανα, ὅτι ὑπάρχει μία ἔνωση τοῦ φωτός, πού γίνεται ἓνα μέ τὴν ταύτιση (τὴν ἐνότητα) τῆς Θεότητος, διακρίνεται ὅμως σὲ τρία, ὅσον ἀφορᾷ τὰ σεβάσματα πρόσωπα· διότι μέ τὴν καθαρότητα τοῦ βίου καὶ μέ τὴ λαμπρότητα τῶν λόγων δίδασκες, νά σεβόμαστε τὴν Παναγία Τριάδα, Θεόπνευστε· ἀπὸ τὴν ὁποία ἰκέτευε, νά σταλεῖ στίς ψυχές μας τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τό στόμα μου θά πει σοφά λόγια καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδιάς μου θά ἐκφράσει σύνεση.

Μέ τὴ λάμψη τῆς δικῆς σου θεολογίας διέλυσες τὸ σκοτάδι τῶν αἰρέσεων· διότι ἀφοῦ μέ θεοσεβῆ καὶ θεοφώτιστο λογισμό ἔφθασες στὴν πηγὴ τῶν λάμψεων, μίλησες μέ τὴ δύναμη τῶν λάμψεων πού ἐκπέμπονταν ἀπὸ ἐκεῖ· διότι, ἀφοῦ ἔκανες τὸ νοῦ σου ὡς διαφανῆ καθρέφτη, Πάτερ, δέχθηκες λαμπρότατα τὸ τριαδικὸ καὶ ἀχώριστο φῶς τῆς Θεότητος καὶ χώρεσες πλούσια τὴν ἐνιαίαν ἀκτινοβολία (τῆς Ἁγίας Τριάδος)· τὴν ὁποία ἰκέτευε τώρα, νά δοθεῖ στίς ψυχές μας τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τό στόμα τοῦ δικαίου μελετᾷ τὴ σοφία, καὶ τὰ χεῖλη τῶν συνετῶν γνωρίζουν νά λένε χαριτωμένα λόγια.

ἀγρευτής, πρέσβευε ἔκτενως, Θεολόγε τῷ Λόγω, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Πάντων ἢ ἀντίληψις Δέσποινα, κλονουμένῳ μοι Παρθένε, ἐκ τοῦ σκότους τῶν δεινῶν, ταῖς τοῦ βίου τρικυμίαις, ποντουμένῳ τε αἰεὶ, ῥανίδα, τοῦ ἐλέους σου κατάπεμψον, καὶ χεῖρα, βοηθείας σου παράσχου μοι· καὶ τῆς μερίδος ἀξίωσον, τῶν ἐκλεκτῶν, καὶ δικαίων με, ὡς ἄβυσσον, τετοκυῖα τοῦ ἐλέους Ἀγνή.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 15,-16).

Ἀπολυτίκιο.

Ὅποιμενικὸς αὐλὸς τῆς θεολογίας σου, τὰς τῶν ῥητόρων ἐνίκησε σάλπιγγας· ὡς γὰρ τὰ βάθη τοῦ Πνεύματος ἐκζητήσαντι, καὶ τὰ κάλλη τοῦ φθέγγματος προσετέθη σοι· ἀλλὰ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, Πάτερ Γρηγόριε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθελξαμένου σοι Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκούτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἀγία κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυΐδ. Ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Ἀπόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 16-17).

25 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΑΠΟΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ

ΘΕΟΛΟΓΟΥ

Χαῖρε ὁ ποταμὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶσαι πάντα γεμάτος ἀπὸ τὰ νερά τῆς χάριτος, πού εὐφραίνεις κάθε πόλη τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ μέ τὰ θεϊκὰ λόγια καὶ διδάγματα· ὁ χεῖμαρρος τῆς ἀπολαύσεως, τὸ ἀνεξάντλητο πέλαγος· ὁ ἀκριβὴς καὶ σύμφωνος μέ τὸ νόμο φύλακας τῶν δογμάτων· ὁ θερμότετος ὑπερασπιστὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὸ ὄργανο τοῦ Πνεύματος, ὁ νοῦς ὁ ἄγρυπνος· ἡ γλυκὴ γλῶσσα πού ἐρμηνεύει τὸ βάθος τῶν Γραφῶν. Ἰκέτευε τώρα τὸ Χριστό, νὰ δοθεῖ στίς ψυχές μας τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ...

Καλλιεργώντας τίς καρδιές τῶν πιστῶν μέ τῇ γλῶσσα σου, Γρηγόριε, ἔκανες νὰ βλαστήσουν μέσα σ' αὐτές γιὰ τὸ Θεό ἀειθαλεῖς καρποὶ τῆς εὐσεβείας, κόβοντας σύρριζα τίς ἀγκαθωτές αἰρέσεις, καὶ στολίζοντας τοὺς λογισμοὺς μέ καθαρότητα. Γι' αὐτὸ δεχόμενος τὰ ἐγκώμιά μας, ἐσύ ἡ θεϊκὴ λύρα, τὸ γρήγορο μάτι, ὁ ποιμὴν τῶν ποιμένων, ὁ κνηγὸς τῶν λύκων, πρέσβευε ἐπίμονα, Θεολόγε, στό Λόγο τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν μας.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Δέσποινα, ἐσύ πού εἶσαι ἡ βοήθεια ὅλων, τώρα πού κλονίζομαι, Παρθένε ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῶν θλίψεων, καὶ καταποντίζομαι πάντοτε ἀπὸ τίς τρικυμίες τοῦ βίου, στείλε ἐπάνω μου σταγόνα τοῦ ἐλέους σου, καὶ δός μου χεῖρ βοηθείας ἐκ μέρους σου· καὶ κάνε με ἄξιο γιὰ τῆ μερίδα τῶν ἐκλεκτῶν καὶ δικαίων, ἐπειδὴ γέννησες τὴν ἄβυσσο τοῦ ἐλέους, Ἀγνή.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο.

<p>ΟΡΘΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 17-31). Καθίσματα. Θεῖαν ἔλλαμψιν κεκληρωμένους, βίον αἴυλον ἐξησημένους, ὁμωνύμῳ ἱερατεία διέπρεψας· ὑπερφυῶς γὰρ τρανώσας τὰ δόγματα, ὀρθοδοξία τὴν πίστιν ἐστήριξας· Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.</p> <p>Δόξα ... Καί νῦν ... Θεοτοκίον. Θείας φύσεως οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμνήσκων, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος. Αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.</p> <p>Γρηγορήσας τῷ λόγῳ τῆς ἀληθείας Χριστοῦ, τῆς Τριάδος τὸ κράτος ἐθεολόγησας· τὴν Ἀρείου δυσσεβῆ καὶ παράνομον, κακοδοξίαν καθελὼν, ὡς εὐσεβείας ἀριστεύς, καὶ πρόμαχος Ἱεράρχα, ἐφώτισας τοὺς ἐν σκότει, τῆς ἀγνωσίας καθεύδοντας.</p> <p>Δόξα... (Τὸ αὐτὸ). Καί νῦν... Θεοτοκίον. Τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ πολυώδυνα, καὶ σαρκός μου τὰς νόσους ἐν τάχει ἴασαι· τὰς τοῦ νοός μου ἐκτροπὰς, στήσον Πανάμωμε· καὶ ἐν γαλήνῃ λογισμῶν, εὐχὰς προσφέρειν καθαρὰς, τῷ Βασιλεῖ τῶν ἀπάντων, ἀξιώσον Θεοτόκε, καὶ ἐξαιτεῖσθαι πταισμάτων ἄφεσιν.</p> <p>Σηλιτεύων τὴν πλάνην τῶν δυσσεβῶν, τὰς Γραφὰς</p>		<p>(Συλλειτουργικόν. Σελίδα 15,-16). Απολυτίκιο. Ἡ ποιμενικὴ φλογέρα τῆς Θεολογίας σου νίκησε τίς σάλπιγγες τῶν ρητόρων· διότι, ἐπειδὴ ἀναζήτησες τὰ βάθη τοῦ Πνεύματος, προστέθηκαν σ' ἐσένα καὶ τὰ κάλλη (ἢ ὁμορφία) τῶν λόγων· ἀλλὰ πρέσβευε στό Χριστό τό Θεό, νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.</p> <p>Δόξα ... Καί νῦν ... Θεοτοκίον. Μόλις ὁ Γαβριήλ σοῦ ἀνήγγειλε τό χαῖρε, Παρθένε, μαζί μέ τή φωνή ἔπαιρνε σάρκα ὁ Κύριος τῶν ὅλων, μέσα σ' ἐσένα τὴν ἀγία κιβωτό, ὅπως εἶπε ὁ δίκαιος Δαυῖδ. Ἀναδείχθηκες πιό πλατιά ἀπό τοὺς οὐρανοὺς κρατώντας στά σπλάχνα σου τόν Δημιουργό σου. Δόξα σ' αὐτόν πού κατοίκησε μέσα σου· δόξα σ' αὐτόν πού προῆλθε ἀπό σέ- να· δόξα σ' αὐτόν πού μᾶς ἐλευθέρωσε μέ τή γέννησή του ἀπό σένα.</p> <p>Ἀπόλυση. (Συλλειτουργικόν. Σελίδα 16-17).</p> <p>25 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΟΡΘΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελίδα 17-31). Καθίσματα. Ἐχοντας ὡς κλῆρο τὴ θεία ἔλλαμψη, ἐξασκημένος σέ ζωὴ πνευματικὴ, διέπρεψες στὴν ἱερωσύνη, πού ἦταν ὅπως τό ὄνομά σου ἄγρυπνη· διότι ἀφοῦ διατρένωσες (μεγάλυ- νες) τὰ δόγματα ὑπερφυσικά, στήριξες τὴν πίστη στὴν</p>
---	--	---

διανοίγων θεοπρεπῶς, ἐξέπεμψας δόγματα, ὑπὲρ μέλι ἠδύνοντα, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, σαφῶς ἀξιόγαστε, τῇ Τριάδι λατρεύειν, ἐν Μονάδι Θεότητος· ὅθεν τοῦ Σωτῆρος, τὴν μορφήν ἐν εἰκόνι προέστησας ἀσπάζεσθαι, σχετικῶς τὸ ἀνθρώπινον. Θεολόγε Γρηγόριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... (Τὸ αὐτὸ).

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Δεῦτε πάντα τὰ Ἔθνη θεοπρεπῶς, τὴν Μητέρα τοῦ πάντων Δημιουργοῦ, ὑμνήσωμεν λέγοντες· Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε, τοῦ τῶν ὅλων δέσποζοντος, Ἰησοῦ τοῦ Παντάνακτος, χαῖρε μόνη Κυρία, τοῦ κόσμου πανάχραντε· χαῖρε τὸ δοχεῖον, τῆς ἀγίας Τριάδος, Πατρὸς Υἱοῦ τε καὶ Πνεύματος, τὸ λαμπρὸν καὶ ἀκήρατον, Μαριὰμ Αἰειάρθενε, Θεότοκε πανύμνητε· χαῖρε πάνσεμνε Νύμφη ἡλιοστόλιστε, χαῖρε πάντων χαρὰ τῶν ὑμνούντων σε.

Ἀναβαθμοί.

Τό Α' . Ἀντίφωνο τοῦ Δ' . ἤχου. (Σελίς 11).

Προκείμενον.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχ. Ἀκούσατε ταῦτα, πάντα τὰ Ἔθνη.

Τάξις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 33).

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ἰωάννην. (Γ' . 1-9).

(1 Ἰανουαρίου. Σελίς 12).

ὍΝ' . Ψαλμός.

ὀρθοδοξία· Πάτερ ὅσιε, ἰκέτευε τὸ Χριστὸ τὸ Θεό, νά δωρίσει σ' ἐμᾶς τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Δέν χωρίσθηκε ἀπὸ τῆ θεϊκῆ φύση, μολονότι ἔλαβε σάρκα στήν κοιλιά σου, ἀλλά ἔμεινε Θεός πού ἔγινε ἄνθρωπος ὁ μόνος Κύριος, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴ γέννηση σ' ἐφύλαξε Μητέρα Παρθένο, ὅπως πρὶν ἀπὸ τὴ γέννηση, Πάναγνη. Αὐτόν ἰκέτευε ἐπίμονα, νά δωρίσει σ' ἐμᾶς τὸ μέγα ἔλεος.

Μένοντας ἄγρυπνος στό λόγο τῆς ἀλήθειας τοῦ Χριστοῦ, θεολόγησες τὴ δύναμη τῆς Ἁγίας Τριάδος· καταλύοντας τὴν ἀσεβῆ καὶ παράνομη κακοδοξία (πλάνη) τοῦ Ἀρείου ὡς ἄριστος στήν εὐσέβεια, καὶ ὑπερασπιστὴς τῆς, Ἱεράρχα, φώτισες αὐτοὺς πού κοιμῶνταν στό σκοτάδι τῆς ἄγνοιας.

Δόξα ... (Τὸ ἴδιο).

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον..

Τὰ πάθη τὰ ὀδυνηρά τῆς ψυχῆς μου, καὶ τίς ἀρρώστιες τοῦ σώματός μου θεράπευσέ τις γρήγορα· σταμάτησε τίς παρεκτροπές τοῦ νοῦ μου, Πάναγνη· καὶ ἀξιώσέ με μέ ἡρεμία λογισμῶν, νά προσφέρω καθαρὲς προσευχές στό Βασιλιά τῶν ὅλων, Θεοτόκε, καὶ νά ζητῶ συχώρηση τῶν πταισμάτων.

Στιγματίζοντας τὴν πλάνη τῶν ἀσεβῶν, ἀνοίγοντας τίς Γραφές ὅπως ἀρμόζει στό Θεό, ἔβγαλες δόγματα πού γλυκαίνουν περισσότερο ἀπὸ τὸ μέλι τίς καρδιές τῶν πιστῶν καθαρὰ, ἀξιοθαύμαστε, γι' αὐτὸ προέβαλες τὴ μορφή τοῦ Τριάδα σέ μιά Θεότητα· γι' αὐτὸ προέβαλες τὴ μορφή τοῦ Σωτῆρα σέ εἰκόνα, νά τὴν ἀσπάζονται μέ σχετικὴ τιμὴ κα-

<p>(Συλλειτουργικόν. Σελίς 34-35). Πεντηκοστάριον. Ὅσπε τρισμάκαρ, ἀγιώτατε Πάτερ, ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, καὶ τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ Μαθητής, ὁ τιθεὶς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν προβάτων· αὐτὸς καὶ νῦν Πανεύφημε, Θεολόγε Γρηγόριε, αἴτησαι πρεσβείαις σου, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. «Σῶσον ὁ Θεός...». (Συλλειτουργικόν. Σελίς 36-37). Κανόνες. Ὡδή Α'. Τῆς Θεοτόκου.. (Σελίς 146-147) Τοῦ Ἁγίου. Πρωτός. Τὸν θεολόγον τὸν δεύτερον, τὸν Στύλον τοῦ φωτὸς τὸν οὐράνιον, σοφίας Θεοῦ τὴν σάλπιγγα, δεῦτε τῶν τούτου λόγων οἱ ἔρασταί, πόθῳ συνελθόντες, εὐφημήσωμεν αὐτὸν ὡς θεοκήρυκα. Ὁ Λόγος Πάτερ ὁ ἀναρχος, ὁ πάντων ὡς Θεὸς προμηθούμενος, προνοητικῆ δυνάμει σε, μάκαρ τῆ Ἐκκλησία, οἷα Μητρί, λόγω καὶ σοφία, χαριτώσας σου τὸν νοῦν, δῶρον χαρίζεται. Νοῦν ἡγεμόνα ποιούμενος, παθῶν τῶν τῆς σαρκὸς κετεκράτησας, καὶ χωρητικὸς γενόμενος, θείων ἀπαυγασμάτων, ἓνα Θεόν, ἐν τρισὶ προσώποις, κατεφώτισας ἡμᾶς, σέβειν Γρηγόριε. Θεοτοκίον. Θεοῦ Σοφία πανάμωμε, τὸν οἶκον ἑαυτῆς ὠκοδόμησεν, ἐν τῇ σῇ γαστρὶ σκηνώσασα, τῇ κεχαριτωμένῃ, καὶ ὑπὲρ νοῦν, τούτῳ ἐνωθεῖσα, καθ' ὑπόστασιν, Ἀγνή, ὠφθη ὡς ἄνθρωπος.</p>		<p>τά τὴν ἀνθρώπινη φύση. Θεολόγε Γρηγόριε, πρέσβευε στό Χριστό τό Θεό, νά δωρίσει ἄφεση πταισμάτων, σ' ἐκείνους πού ἐορτάζουν μέ πόθο τὴν ἀγία μνήμη σου. Δόξα ... (Τό ἴδιο). Καί νῦν ... Θεοτοκίο. Ἐλάτε ὅλα τά ἔθνη, ὅπως πρέπει στό Θεό, νά ὑμνήσουμε τή Μητέρα τοῦ Δημιουργοῦ λέγοντας· Χαῖρε θρόνε φωτόμορφε, Ἐκείνου πού κυριαρχεῖ στά πάντα, τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Παμβασιλέως· χαῖρε Κυρία τοῦ κόσμου μόνη πάναγνη· χαῖρε λαμπρό καί καθαρό δοχεῖο τῆς Ἁγίας Τριάδος, τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Μαρία παντοτεινὴ Παρθένε, Θεοτόκε πανύμνητη· χαῖρε πάνσεμνη Νύμφη ἡλιοστόλιστη· Χαῖρε ἡ χαρά ὄλων πού σέ ὑμνοῦν. Ἀναβαθμοί. Τό Α'. Ἀντίφωνο τοῦ Δ'. ἤχου. (Σελίς 11). Προκείμενο. Τό στόμα μου θά πει σοφά λόγια καί ἡ καρδιά μου μετὰ ἀπό μελέτη θά ἐκφράσει σύνεση. Στίχ. Ἀκοῦστε τα αὐτά ὅλα τά ἔθνη. Τάξη τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ ὄρθρου. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 33). Εὐαγγέλιο. Κατά Ἰωάννην. (Γ'. 1-9). (1 Ἰανουαρίου. Σελίδα 12). Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 34-35). Πεντηκοστάριο.</p>
---	--	--

<p>Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.</p> <p>«Ἐπαινον ὁ θεόπτης, Μωυσῆς τοῦ Ἰσραὴλ προανακρούεται· ἄρχει Μαριὰμ δὲ σοφῶν γυναικῶν. Ὡδὴν ἐπινίκιον, τῷ λυτρωτῇ Θεῷ πάντες ἄσωμεν».</p> <p>Ῥύσιον ἀρχεγόνου, ἡμετέρων τε παθῶν αἶμα θεόρρυτον, ἴστασο προσπένδων, καὶ νῦν τῶν Πιστῶν, Γρηγόριε πάνσοφε, Θεὸν διδούς ἡμῖν εὐδιάλλακτον.</p> <p>Γιλάκας θεοχαράκτους, ὑπὸ γνόφον Μωυσῆς εἶλεν εἰσδύνας ποτέ· σὺ δὲ ταῖς φρεσὶν ἐνοτησάμενος, θεοδόχον τράπεζαν, ὀλοσχερῶς Θεοῦ ἀντεβόλησας.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Θέλων δι' εὐσπλαγχνίαν, ἐκ θανάτου καὶ φθορᾶς, ἀνακαλέσασθαι, φύσιν τῶν βροτῶν ὁ Ὑπέρθεος, Παρθένε πανάμωμε, τὴν καθαρὰν νηδύν σου κατῴκησεν.</p> <p>Ὡδὴ Γ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίς 148).</p> <p>Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.</p> <p>Ἔχων τῆς σοφίας, τὴν πηγὴν ἀενάως βλυστάνουσαν, τῶν θεοσόφων διδαγμάτων, τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, Παμμάκαρ ἐπλήρωσας, τῷ ἐπὶ πάντων βοῶσαν Θεῷ· Ἅγιος εἶ, Κύριε.</p> <p>Ὅτης εὐσεβείας, μεγαλόφρονος κήρυξ καὶ εὐσημος, θεολογίας θεολόγος, θησαυρὸν θεωρίας, ἀφθόνως προβάλλεται, καὶ διανέμει πλουσίως ἡμῖν, πλοῦτον ἀναφαίρετον.</p> <p>Ῥήτωρ ὁ πυρίπνους, ἡ θεόφθογγος λύρα τῆς χάριτος, τῇ θεολόγῳ ἐπιπνοία, καὶ φθογγῇ θεοπνεύστῳ, ἠχήσας λαμπρότατα, τρισυποστάτου οὐσίας ἡμῖν, μέλος ἐμελώδησεν.</p> <p>Θεοτοκίον.</p>		<p>Ὅσιν τρισμακάριστε, ἀγιώτατε Πάτερ, ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς καὶ Μαθητὴς τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ποιμένων, πού προσέφερες τὴν ψυχὴν σου γιὰ τὰ πρόβατα· ὁ ἴδιος καὶ τώρα, ξακουσμένε Θεολόγε Γρηγόριε, ζήτησε μὲ τίς πρεσβεῖες σου, νὰ δωρηθεῖ σ' ἐμᾶς τό μέγα ἔλεος.</p> <p>«Σῶσον ὁ Θεός...» (Συλλειτουργικό. Σελίδα 36-37). Κανόνες. Ὡδὴ Α'. Τῆς Θεοτόκου.. (Σελίδα 146-147). Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.</p> <p>Τόν δεύτερο Θεολόγο, τόν Στύλο τοῦ φωτός τόν οὐράνιο, τὴν σάλπιγγα τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ, ἐλάτε οἱ ἐραστὲς τῶν λόγων του, ἀφοῦ συγκεντρωθοῦμε, ἅς τόν ἐγκωμιάσουμε ὡς κήρυκα τοῦ Θεοῦ.</p> <p>Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, Πάτερ, πού δὲν ἔχει ἀρχή, ὁ ὁποῖος ὡς Θεὸς φροντίζει γιὰ ὅλα, μὲ προνοητικὴ δύναμη, ἀφοῦ σοῦ χαρίτωσε τό νοῦ, Μακάριε, μὲ λόγο καὶ σοφία, σέ χαρίζει ὡς δῶρο στήν Ἐκκλησίαν ὡς Μητέρα πού εἶναι.</p> <p>Κάνοντας ἀρχηγό τό νοῦ σου κυριάρχησες στά σαρκικά πάθη, καὶ ἀφοῦ χώρεσες θεῖες ἀνταύγειες, μᾶς ἐφώτισες πλήρως, Γρηγόριε, νὰ σεβόμαστε ἕνα Θεό μὲ τρία πρόσωπα.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ, Πάναγνη, οἰκοδόμησε τό σπίτι της καὶ κατοίκησε στά χαριτωμένα σπλάχνα σου· καὶ φάνηκε ὡς ἄνθρωπος, ἀφοῦ ἐνώθηκε μὲ τόν ἄνθρωπο προσωπικά ἐπάνω ἀπὸ τὴ λογική.</p> <p>Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος. Ὁ Μωυσῆς ὁ θεόπτης (πού εἶδε τό Θεό) κάνει τὴν</p>
--	--	--

Ἡ Θεογεννήτωρ, ἡ Βασίλισσα πάσης τῆς κτίσεως, τὸν Βασιλέα τῶν ἀπάντων, δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, Χριστόν, ὃν ἡμῖν ἐγέννησας, εἰς σωτηρίαν τῶν ἐπὶ γῆς, σῶσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ἦτόν πρό συλλήψεως ἀγνόν Σαμουήλ, ἀδιστάκτως τῷ Θεῷ καθυπποσχομένη, ἱερομήτωρ Ἄννα νῦν γηθομένη, ἄδει σὺν ἡμῖν· ἔστερεώθη ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου.

Ὅδι ὀλισθήσεως προδήλου γαστρος, τῇ τεκούσῃ προφανείς Ὅσιε Πάτερ, ἐπωνυμίαν φέρων, τὴν ἐπαξίαν ὄρχαμε σοφῶν, ἐνδιαθέτως· Χαίροις Πάτερ σοι κραυγάζομεν.

Ὅπρὸ τοῦ ἐλέσθαι πονηρὰ συζυγῆ, καὶ συνέριθον λαβὼν φάσμασι θείοις, θεοειδῆ ἀγνείαν, καὶ σωφροσύνην, πρόμαχε πιστῶν, ἀγαλλιῶντες, χαίροις Πάτερ σοι κραυγάζομεν.

Θεοτοκίον.

Εὐας τῆς προμήτορος ἀνώρθωσας, τὸ ὀλίστημα τὸ πρὶν ὑποδεξαμένη, τὸν τοὺς κατερραγμένους ἐπανορθοῦντα, Λόγον τοῦ Πατρὸς, τῇ ἀηττήτῳ, δυναστεία Μητροπάρθενε.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 37-38).

Καθίσματα.

Ἐανοίξας τὸ στόμα λόγῳ Θεοῦ, ἐξηρεύξω σοφίαν Κήρυξ φωτός, καὶ φρόνημα ἐνθεον, τῇ οἰκουμένη κατέσπειρας, τῶν Πατέρων ὄντως, κυρώσας τὰ δόγματα, κατὰ Παῦλον ὠφθης, τῆς Πίστεως πρόμαχος· ὅθεν καὶ

ἐναρξῆ στόν ὕμνο τῶν Ἰσραηλιτῶν· καὶ προεξάρχει ἡ ἀδελφή του Μαριάμ στίς σοφές γυναῖκες. Ἄς ψάλλουμε ὅλοι ὕμνο ἐπινίκιο στό Λυτρωτῆ μας τὸ Θεό.

Στεκόσουν καὶ προσέφερες λειτουργικά τό θεϊκό αἷμα, τό λυτρωτικό γιὰ τὰ πάθη τοῦ πρωτόλαστου καὶ τὰ δικά μας, καὶ τώρα τῶν πιστῶν, Γρηγόριε πάνσοφε, προσφέροντάς μας τὸν Θεό εἰρηνικό.

Κάποτε ὁ Μωυσῆς, ἀφοῦ εἰσχώρησε μέσα στή σκοτεινὴ νεφέλη, πῆρε τίς πλάκες πού γράφθηκαν ἀπὸ τὸ Θεό· κι ἐσύ, ἀφοῦ τοποθέτησες νοερά (πνευματικά) τράπεζα πού φιλοξενεῖ τὸ Θεό, συναντήθηκες ὀλοκληρωτικά μέ τὸ Θεό.

Θεοτοκίον.

Θέλοντας, ὁ Ὑψιστος Θεός ἀπὸ εὐσπλαχνία, Παρθένε πάναγνη, νά ἀνακαλέσει ἀπὸ τὸ θάνατο καὶ τὴ φθορά τῆ φύση τῶν ἀνθρώπων, κατοίκησε τὰ καθαρὰ σπλάχνα σου.

Ωιδὴ Γ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίδα 148).

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ἐχοντας τὴν πηγὴ τῆς σοφίας πού ἀναβλύζει ἀδιάκοπα, γέμισες, Παμμακάριστε, ἀπὸ τὰ θεόσοφα διδάγματα τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, πού φωνάζει στό Θεό πού βρίσκεται ἐπάνω ἀπὸ ὅλα· Εἶσαι Ἅγιος, Κύριε.

Ὁ μεγαλόφωνος κήρυκας τῆς εὐσεβείας καὶ ἐπίσημος (αὐθεντικός) Θεολόγος τῆς θεολογίας, παραθέτει μπροστά μας ἄφθονα θησαυροὺς θεωρίας, καὶ μᾶς μοιράζει πλοῦσια πλοῦτο ἀναφαίρετο (πού δὲν ἀφαιρεῖται).

Ὁ φλογερός ρήτορας, ἡ λύρα τῆς χάριτος μέ τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, μέ τὸ θεολογικό ἐμφύσημα καὶ μέ τὴ θεόπνευστη φωνή, ἀφοῦ ἀντήχησε λαμπρότατα, ἔψαλε σ' ἐμᾶς τῇ

Ἀγγέλων, συμπολίτης ὑπάρχεις καὶ τούτων συνόμιλος,
ἀνεδείχθης μακάριε. Θεολόγε Γρηγόριε, πρέσβευε Χριστῷ
τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς
ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὅταν ἔλθῃ τοῦ κρῖναι πᾶσαν τὴν γῆν, ὁ τῶν ὄλων
Δεσπότης καὶ Ποιητής, προβάτοις με σύνταξον δεξιῶς τὸν
κατάκριτον, καὶ ἐξωτέρου σκότους, καὶ πάσης κολάσεως,
τὸν σὸν ἀχρεῖον δούλον, ἐξάρπασον Ἀχραντε· ἵνα
εὐχαρίστως, μεγαλύνῳ τὸν πλοῦτον, τῆς σῆς ἀγαθότητος,
Θεοτόκε πανύμνητε, καὶ βοῶ σοι γηθόμενος· πρέσβευε
τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι·
σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλος σου.

Ὡδή Δ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίς 149).

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Μύστης τῆς Τριάδος γεγωνῶς, τῇ ταύτης
κατελάμπρυνας, τὴν οἰκουμένην ἐπιγνώσει σοφέ,
δογματῶν μαρμαρυγᾶς, ἐξαστράπτων Ὅσιε, τῆς σῆς
ἀκριβοῦς διδασκαλίας· ἦν μελετῶντες αἰεὶ, πάντες
εὐσεβῶς ἀνυμνοῦμέν σε.

Ὁρθρος εὐσεβείας φαεινός, ἀκτῖνα τὴν τρισήλιον,
εἰσδεδεγμένος ἐξανέτειλας, καὶ νύκτα τὴν ζοφεράν,
δυσσεβῶν αἰρέσεων, αἴγλη τῶν σοφῶν σου διδαγμάτων,
ἐδίωξας καὶ ψυχᾶς, Πάτερ τῶν πιστῶν κατεφραίδρυνας.

Νῦν τὸν ὑπερούσιον πηγῆν, τοῦ Λόγου καὶ τοῦ
Πνεύματος, ἐξ αἰδίου θεολόγῳ βροντῇ, Παμμάρκα
θεολογῶν, εὐσεβῶς ἐδίδαξας, τοῦτο παρ' αὐτῆς
μεμνημένος, τῆς ὄντως θεαρχικῆς, καὶ τῆς ἀρχιφύτου
Θεότητος.

μελωδία τῆς τριαδικῆς οὐσίας.

Θεοτοκίον.

Ἐσὺ ἡ Θεογεννήτρια, ἡ Βασίλισσα ὅλης τῆς κτίσεως,
μὴ παύσεις νὰ παρακαλεῖς τὸ Χριστό, πού γιὰ μᾶς γέννη-
σες, γιὰ τὴ σωτηρία τῶν κατοίκων τῆς γῆς, νὰ σώσει
αὐτούς πού σέ ὑμνοῦν.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ἡ ἀγία μητέρα Ἄννα, ἡ ὁποία πρὶν ἀπὸ τὴ σύλληψη
ὑποσχέθηκε ἀδίστακτα στό Θεό τόν ἀγνό Σαμουήλ, τώρα
χαρούμενη ψάλλει μαζί μας· ἡ καρδιά μου εἶναι στερεωμέ-
νη στόν Κύριο.

Σ' ἐσένα πού φάνηκες σ' αὐτὴν πού σ' ἐγέννησε μέ
ὀλοφάνερη ὀλίσθηση (γλίστρημα) ἀπὸ τὴν κοιλιά, Ὅσιε
Πάτερ, φέροντας τὸ ὄνομα πού σοῦ ἄξιζε ἐσωτερικά,
κορυφαῖε τῶν σοφῶν, σοῦ κραυγάζουμε χαῖρε, Πάτερ.

Ἐσὺ ὁ ὁποῖος πρὶν νὰ διαλέξεις τὴν κακία μέ θεϊκά
ὀράματα ἔλαβες σύζυγο καὶ βοηθό τὴν θεόμορφη
ἀγνότητα καὶ σωφροσύνη, πρόμαχε (ὑπερασπιστά) τῶν
πιστῶν, σ' ἐσένα κραυγάζουμε μέ ἀγαλλίαση, Χαῖρε Πά-
τερ.

Θεοτοκίον.

Τό προηγούμενο ὀλίσθημα (γλίστρημα, πτώση) τῆς
προμήτορος Εὔας τὸ διόρθωσες, ἀφοῦ ὑποδέχθηκες τόν
Λόγο τοῦ Πατρός, πού ἐπανορθώνει, αὐτούς πού ἔπεσαν,
μέ τὴν ἀνίκητη δύναμή του, Μητέρα Παρθένε.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 37-38).

Καθίσματα.

Ἀφοῦ ἀνοιξης τὸ στόμα σου στό λόγο τοῦ Θεοῦ,

Ἀνῆλθες εἰς ὄρος ἀρετῶν, τῶν κάτω μεθιστάμενος, καὶ νεκρῶν ἔργων ἀφιστάμενος· καὶ πλάκας χειρὶ Θεοῦ, γεγραμμένας δόγματα, τῆς σῆς ἀκραιφνοῦς θεολογίας, ἐδέξω μυσταγωγέ, τῶν ὑπερκοσμίων Γρηγόριε.

Θεοτοκίον.

Γνώμη πρὶν πεσόντα τὸν Ἀδάμ, ἀνέστησας Πανάμωμε, τὴν ἐνυπόστατον τεκοῦσα ζωὴν, ἐκ μήτρας παρθενικῆς, ἀγνισθείσης Πνεύματι, καὶ πρὸς ἀπαθῆ καὶ θειοτέραν ἀκήρατόν τε φυγὴν, τοῦτον ἐπανήγαγες Δέσποινα.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

«Σὺν τῷ θαυμασίῳ στάς, Ἀββακούμ, ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς σου Γρηγόριε, καὶ τὸν ἐπ' ὤμων Χερουβὶμ κατανοήσας, τῆς παγκοσμίου γέγονας μυητῆς σωτηρίας, ἀεὶ κραυγάζω· Κύριε, δόξα τῇ δυνάμει σου».

Τὰς πλησιφαεῖς καὶ πέλας Θεοῦ ταξιαρχίας ἐκμιμούμενος Πάνσοφε, τὰ ὑπὲρ ταύτας ταῖς φρεσὶ περιπολεύων, πρὸς τὸν βυθὸν κατείληφας, τὴν ὑπέρτατον στάσιν, ἐντεῦθεν πλοῦτον φέρων, ἀνθρώποις ἀναφαίρετον.

Ὅτὸν οὐ ληπτὸν εἰσδύνας γνόφον, καὶ ὡς ἐκ πέτρας ἐπαθρήσας ὀπίσθια, συγκεκριμένην ὑλικῇ αἴυλον φύσιν, καὶ ἀσυγχύτου μίξεως, χρηματίσας σημάντωρ, Χριστοῦ θεράπον, τοῦτον τοῖς δούλοις φέροις ἴλεων.

Θεοτοκίον.

Ὅρος ἀνεδείχθης σὺ νοητόν, ὅθεν ἐτμήθη ἀπορρηγῶς ὁ ἔντιμος Λίθος, λεπτύνων ζοφερᾶς πλάνης

ἐξέπεμψες σοφία, Κήρυκα τοῦ φωτός, καὶ ἔσπειρες στήν οἰκουμένην θεϊκὸ φρόνημα, διότι ἐπικυρώνοντας τὰ δόγματα τῶν πατέρων, κατὰ τὸν Παῦλο φάνηκες πρόμαχος τῆς πίστεως· γί' αὐτό καὶ εἶσαι συμπολίτης τῶν Ἀγγέλων καὶ ἀναδείχθηκες σύντροφός τους, Μακάριε. Θεολόγε Γρηγόριε, πρέσβευε στό Χριστό τό Θεό, νά δωρίσει ἄφεση τῶν πταισμάτων, σ' αὐτούς πού μέ πόθο ἐορτάζουν τήν ἀγία μνήμη σου.

Δόξα ... Καί νῦν ... Θεοτοκίο.

Ὅταν ὁ Κύριος ὅλων καὶ Ποιητής θά ἔλθει νά κρίνει ὅλη τή γῆ, βάλε με μαζί μέ τὰ πρόβατα στά δεξιά ἐμένα τόν ἄξιο καταδίκης· Καί ἄρπαξέ με, Ἀμόλυνη, ἐμένα τόν ἄχρηστο δούλο σου ἀπό τή φωτιά τήν παραέξω καὶ ἀπό κάθε κόλαση· γιά νά μεγαλύνω εὐχαρίστως τόν πλοῦτο τῆς ἀγαθότητάς σου, Θεοτόκε πανύμνητη, καὶ νά σοῦ κραυγάζω χαρούμενος· Πρέσβευε στόν Υἱό σου καὶ Θεό, νά μοῦ δοθεῖ ἄφεση τῶν πταισμάτων· Διότι ἐσένα ἔχω ἐλπίδα ὁ ἀνάξιος δούλος σου.

Ωιδή Δ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίδα 149).

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ἀφοῦ ἔγινες μυσταγωγός (λειτουργός) τῆς Ἁγίας Τριάδος μέ τή γνώση αὐτῆς, Σοφέ, καταλάμπρυνες τήν οἰκουμένην, Ὅσιε, ἀστράφτοντας τίς λάμπεις τῆς δικῆς σου σωστῆς διδασκαλίας· τήν ὁποία πάντοτε μελετώντας, ὅλοι σέ ὑμνοῦμε μέ εὐσέβεια.

Ἀφοῦ δέχθηκες τήν τριαδική ἀκτίνα, ἀνέτειλες ὡς φωτεινή χαραυγή, καὶ ἔδιωξες τή σκοτεινή νύχτα τῶν ἀσεβῶν αἰρέσεων μέ τή λάμψη τῶν σοφῶν σου διδαγμάτων, καί

εικόνα, καὶ φωτισμῶ τῆς χάριτος, καταυγάζων τοὺς πίστει, ἀναβοῶντας· Κύριε, δόξα τῇ δυνάμει σου.

Ωιδὴ Ε'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίς 150-151).

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ῥημάτων ὁ φθόγγος, ὁ θεῖος τῶν σῶν, καὶ δογμάτων, ἡ χάρις ἡ ἔνθεος, ὡς τάχος ἀστραπῆς, πᾶσαν ἐπέδραμε τὴν γῆν, Τριάδα ἐν Μονάδι, Μονάδα ἐν Τριάδι, προσκυνεῖν Θεολόγε, θεολογῶν καὶ ἐκδιδάσκων ἡμᾶς.

Ἡράσθης τῆς ὄντως, σοφίας Θεοῦ, καὶ τῶν λόγων τὸ κάλλος ἠγάπησας, καὶ πάντων προτετίμηκας, τερπνῶν τῶν ἐπὶ γῆς· διὸ σε τῷ στεφάνῳ, Παμμάρκαρ τῶν χαρίτων, εὐπρεπῶς ἐκόσμησε, καὶ θεολόγον ἀπειργάσατο.

Γνωστῶς σὺ τὸν ὄντα, ὡς πάλαι Μωσῆς, καθορᾶν θεορῆμον ἐπόθησας, καὶ τούτου τὰ ὀπίσθια, τῇ πέτρα σκεπασθεῖς, ἰδεῖν κατηξιώθης, καὶ πέλαγος τῆς θείας, ἐμυήθης οὐσίας, ἀκαταλήπτως φανερούμενον.

Θεοτοκίον.

Ὅπάλαι τὴν Εὐάν, μητέρα τὴν σὴν, διαπλάσας ἐκ σοῦ σεσωμάτῳ, ἐκείνης τὸ κατάκριμα, καὶ τὴν παρακοήν, προδήλας θεραπεύων, καὶ λύων ὡς οἰκτίρμον, καὶ Δεσπότης τῶν ὄλων, Θεογεννητορ Μητροπάρθενε.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ἄνθρακα πυρός τῶν Ἡσαΐου Σεραφίμ θίγει χειλέων ποτέ, τῇ λαβίδι ἀφελόμενον καὶ περιθέν· ὁ δὲ καθηράμενος, δικαιοσύνην μάθετε, πᾶσιν ἐκήρυττε.

Ὅλω τῷ πυρὶ τῆς θεοπτίας, Παμμακάριστε Γρηγόριε, προσεργύσας καθαρότητι νοῦ καὶ ψυχῆς, ἀπλήστως αὐτοχειρὶ, τὸ τριλαμπές ἐξήντησας φῶς ἰσοθέατον.

χαροποίησες, Πάτερ, τίς ψυχές τῶν πιστῶν.

Τὸ Νοῦ πού εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ κάθε οὐσία (τόν Πατέρα), θεολογώντας μέ τῇ θεολογικῇ βροντῇ σου, Παμμακάριστε, τόν ἀνακήρυξες μέ εὐσέβεια πηγῇ τοῦ Λόγου καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀφοῦ μυήθηκες ἀπὸ αὐτὴν τὴν αἰώνια Θεότητα, πού εἶναι πράγματι ὑψιστὴ καὶ ἀρχηγός (πηγῇ) τοῦ φωτός.

Ἀνέβηκες στό ὄρος τῶν ἀρετῶν μετατιθέμενος ἀπὸ τὰ κάτω καὶ ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τὰ νεκρά ἔργα· καὶ δέχθηκες ὡς πλάκες γραμμένες μέ τό χερί τοῦ Θεοῦ, τὰ δόγματα τῆς δικῆς σου καθαρῆς θεολογίας, ἱερουργέ τῶν ὑπερφυσικῶν πραγμάτων, Γρηγόριε.

Θεοτοκίον.

Τόν Ἀδάμ πού ἔπεσε πρὶν μέ δική του γνώμη, τόν ἀνέστησες, Πάναγνη, ἀφοῦ γέννησες τὴν προσωπικὴ ζωὴ (τόν Χριστό) ἀπὸ παρθενικῆ κοιλιᾶ, πού ἐξαγνίσθηκε ἀπὸ τό Ἅγιο Πνεῦμα, καὶ τόν ἐπανέφερες, Κυρία, σέ ἀπαθῆ καὶ θεϊκώτερη καὶ καθαρὴ ἀπόλαυση.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ἀφοῦ στάθηκες μαζί μέ τόν θαυμάσιο Ἀββακούμ στή θεϊκὴ σκοπιὰ σου, Γρηγόριε, καὶ ἀφοῦ κατανόησες αὐτόν πού εἶναι ἀνεβασμένος ἐπάνω στοὺς ὤμους τῶν Χερουβίμ, ἔγινες μυσταγωγός τῆς παγκόσμιας σωτηρίας φωνάζοντας πάντοτε· Κύριε, δόξα στή δύναμή σου.

Μιμούμενος, Πάνσοφε, τίς ὀλόφωτες καὶ πλησίον τοῦ Θεοῦ ταξιαρχίες, παρατηρώντας τὰ ἀνώτερα ἀπ' αὐτές μέ τῇ διάνοια, κατέβασες τὴν οὐράνια στάση τους πρός τό βυθό (στή γῆ) φέρνοντας ἀπὸ ἐδῶ στοὺς ἀνθρώπους πλοῦτο

Ταῖς μαρμαρυγαῖς περιπαρεῖς, τοῦ Τρισηλίου
ἀμαρύγματος, ἐκ τῆς αἴγλης πυρωθεῖς δέ, καὶ θείαις
βολαῖς τὸν νοῦν ἐλλαμπόμενος, ἀνταναικλώσας ἀκτῖνας,
πᾶσιν ἐξέλαμψας.

Θεοτοκίον.

Φῶς τὸ ἐκ φωτὸς τὸν τοῦ Πατρὸς, μονογενῆ Λόγον
τὸν ἀναρχον, δέξαμένη Μητροπάρθενε, πύλη φωτός,
σαφῶς ἐχρημάτισας, δικαιοσύνης Ἑλιον, πᾶσιν
ἀστράψασα.

Ωδὴ ΣΤ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίς 151-152).

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ρεῖθροις τῶν σοφῶν, δογμάτων σου Πάνσοφε,
Ἀρείου τὸν νοῦν τὸν θολερώτατον κατεξήρανας, ἐν
γαλήνῃ φυλάττων τὴν ποιμνὴν σου, ἀπερέκλυστον,
καθάπερ λογικὴν κιβωτόν· ἦπερ εὐσεβείας σπέρματα,
ἐναπέθου τὸ κάλλος τῶν λόγων σου.

Ἴνα τῆς σεπτῆς, Τριάδος τὴν ἔλλαμψιν, πλουτήσης
τὸν νοῦν, Πάτερ ἐστίλβωσας ἀκρλίδωτον, ὡς καινὸν καὶ
νεόσηκτον ἔσοπτρον, δι' ἀσκήσεως ἀρίστης
ἐργασάμενος· ἔνθεν καὶ θεοειδέστατος, ἀνεδείχθης ταῖς
θείαις ἐμφάσεσιν.

Ὅλος συγκραθεῖς, τῇ αἴγλῃ τοῦ Πνεύματος, ἐγένου
φωστήρ, Πάτερ ὀλόφωτος, τῇ λαμπρότητι, τῶν σῶν λόγων
φωτίζων τὰ πέρατα, καὶ τῇ τῆς θεολογίας καθαρότητι,
τέρπων τὴν τερπνὴν ὀμήγυριν, τῶν πιστῶν, Θεολόγε
Γρηγόριε.

Νέος Σαμουήλ, θεόσδοτος πέφηνας, δοθεῖς τῷ Θεῷ

ἀναφαίρετο (πού δέν χάνεται).

Ἐσύ πού εἰσχώρησες στό ἀσύλληπτο σκοτάδι καὶ σάν
ἀπὸ πέτρα παρατήρησες προσεκτικὰ τὰ νῶτα τοῦ Θεοῦ,
δηλαδή τὴν αὐτὴ φύση ἀναμειγμένη μέ τὴν ὑλική, καὶ
ὑπῆρξες ἐξηγητὴς τῆς ἀσύγχυτης ἀναμείξεως (τῶν δύο
φύσεων τοῦ Χριστοῦ), ὑπηρέτη τοῦ Χριστοῦ, εἶθε νά τόν
παρουσιάσεις σπλαχνικό σ' ἐμᾶς τοὺς δούλους του.

Θεοτοκίον.

Ἐσύ ἀναδείχθηκες ὄρος νοητό (πνευματικό), ἀπὸ ὅπου
κόπηκε κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο ὁ πολύτιμος Λίθος (ὁ
Χριστός) πού ἐλέπτυνε τὴν εἰκόνα τῆς σκοτεινῆς πλάνης,
καὶ μέ τό φωτισμό τῆς χάριτος φωτίζει αὐτούς πού μέ πί-
στη φωνάζουν· Κύριε, δόξα στή δύναμή σου.

Ωδὴ Ε'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίς 150-151).

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ἡ θεϊκὴ φωνὴ τῶν λόγων σου καὶ ἡ θεϊκὴ χάρις τῶν
δογμάτων σου σάν μέ ταχύτητα ἀστραπῆς διέτρεξε ὅλη τὴ
γῆ, θεολογώντας καὶ διδάσκοντάς μας, Θεολόγε, νά
προσκυνοῦμε Τριάδα μέ μιά φύση καὶ Μονάδα μέ τρία
πρόσωπα.

Ἐρωτεύθηκες τὴν ἀληθινὴ σοφία τοῦ Θεοῦ, καὶ
ἀγάπησες τό κάλλος τῶν λόγων, καὶ τοὺς προτίμησες ἀπὸ
ὅλα τὰ τερπνά (τὰ εὐχάριστα) τῆς γῆς· γι' αὐτό ὁ Θεός,
Παμμακάριστε, σ' ἐστεφάνωσε μέ εὐπρέπεια μέ τό στεφά-
νι τῶν χαρίτων, καὶ σέ ἔκανε Θεολόγο.

Ὅπως παλαιὰ ὁ Μωσῆς ἔτσι κι ἐσύ πόθησες νά δεῖς
καθαρά τό Θεό, Θεολόγε, καὶ καταξιώθηκες νά δεῖς τὰ
νῶτα του σκεπασμένος μέ τὴν πέτρα καὶ μνήθηκες στό
πέλαγος τῆς θεϊκῆς οὐσίας, πού φανερῶνεται κατὰ τρόπον

καὶ πρὸ συλλήψεως, Παμμακάριστε, σωφροσύνη ἀγνεία
κοσμούμενος, καὶ τῇ τῆς ἱερωσύνης παναγία στολῇ,
Πάτερ, καθωραϊζόμενος, μεσιτεύων τῷ Πλάσῃ καὶ
πλάσματι.

Θεοτοκίον.

Τόμος καθαρὸς τὸν Λόγον δεχόμενος, γραφόμενον
νῦν, τὸν ἀπερίγραπτον, τῇ Θεότητι, ἐγνωρίσθης
Προφήταις καὶ πρότερον, Μητροπάρθενε Μαρία
Θεονύμφευτε· σὺ γάρ, τὸν ἀπεριόριστον, ἐν γαστρὶ σου
ἀφράστως ἐχώρησας.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ὁδιαπόντιον ὑπομείνας συμφορὰν φυγῆ κλύδωνος
κλήρου φορᾶ και λαγόσι συσχεθείς ἀλίου θηρός, σὺ δι-
εφθάρη, ἀλλ' ἐβόα Ἰωνᾶς· πρὸς σέ ἡ ζωὴ μου ἀναβήτω,
Χριστέ.

Ὁυποβρύχιος, ταῖς φρεσὶν οὐ γεγονῶς, κευθμῶνας,
θείου ἐρευνήσας βυθοῦ, ἐκ δὲ τούτων, μαργαρίτην
ἀρυσάμενος, σὺ τῷ Δεσπότη, καὶ σιγὴν ὡς περ λόγον,
Γρηγόριε τέθεικας πανάριστε.

Ὁδι' ἐντεύξεως, καθαρᾶς ἀγριουμένην κατευνάσας,
ἄλλα καὶ τῶν ξένων ἀποπτύσας λόγων ἄλμην, σὺ τῷ
Δεσπότη ὡς οὐράνιος σταγῶν, λαὸν πιστὸν ἤρμωσας
Γρηγόριε.

Θεοτοκίον.

Ἀπερινόητον, ἀνθρωπίνους λογιμοῖς, τὸ μυστήριον
Μήτηρ Θεοῦ, τῆς ἀρρήτου καὶ φρικτῆς λοχείας τῆς σῆς·

ἀκατανόητο.

Θεοτοκίον.

Αὐτὸς πού παλαιὰ ἔπλασε τὴν Εὐὰ τῇ δικῇ σου μητέ-
ρα, πῆρε σῶμα ἀπὸ σένα θεραπεύοντας φανερά καὶ κατα-
λύοντας τὴν καταδίκη καὶ τὴν παρακοή της, ὡς
εὐσπλαχνος καὶ Κύριος τῶν πάντων, Θεογεννήτρια Μητέ-
ρα Παρθένε.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Κάποτε ἓνα Σεραφίμ, ἀφοῦ πῆρε ἀναμμένο κάρβουνο
μέ τῇ λαβίδα (τσιμπίδα), ἄγγιξε τὰ χεῖλη τοῦ Ἡσαΐα βάζο-
ντάς το ἐπάνω σ' αὐτά· κι ἐκεῖνος καθαρισμένος πλέον
κήρυττε σέ ὅλους, μάθετε δικαιοσύνη.

Ἀφοῦ πλησίασες μυστικά σέ ὅλη τῇ φωτιά τῆς
ἐμφανίσεως τοῦ Θεοῦ, παμμακάριστε Γρηγόριε, μέ τὴν
καθαρότητα τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς, ἀχόρταγα ἐλαβες
ὀλοκληρωτικά μέ τὰ ἴδια σου τὰ χεῖρια τὸ τριαδικό φῶς τό
ἴσο μέ τό Θεό.

Ἀφοῦ διαπεράσθηκες ἀπὸ τίς λάμπεις τῆς Τριαδικῆς
ἀκτινοβολίας, καὶ ἀφοῦ πυρακτώθηκες ἀπὸ τῇ λαμπρότη-
τα καὶ φωτίσθηκες κατὰ τό νοῦ ἀπὸ τίς θεϊκές βολές (τίς
ἐκσφενδονίσεις), ἔλαμψες σέ ὅλους τίς ἀκτίνες πού τίς
ἀντανακλοῦσαν.

Θεοτοκίον.

Ἀφοῦ δέχθηκες, Μητέρα Παρθένε τό φῶς πού προέρ-
χεται ἀπὸ τό φῶς, δηλαδή τό Μονογενή Λόγο τοῦ Πατρός,
πού δέν ἔχει ἀρχή, ἀναδείχθηκες σαφέστατα πύλη τοῦ
φωτός, ἐπειδὴ ἄστραψες σέ ὅλους τὸν Ἥλιο τῆς δικαιοσύ-
νης.

Ωιδὴ ΣΤ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίς 151-152).

οὐ γὰρ, Παρθένε, τὸν τῶν ὅλων Ποιητὴν, τεκοῦσα
Παρθένος διετέλεσας.

Μικρά Συναπτή. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 38).
Κοντάκιον.

Θεολόγω γλῶττη σου, τὰς συμπλοκάς τῶν ῥητόρων,
διαλύσας ἔνδοξε, ὀρθοδοξίας χιτῶνα, ἄνωθεν
ἔξυφρανθέντα τὴν Ἐκκλησίαν, ἐστόλισας· ὃν καὶ φοροῦσα,
σὺν ἡμῖν κρᾶζει, τοῖς σοῖς τέκνοις· Χαίροις Πάτερ,
θεολογίας ὁ νοῦς ὁ ἀκρότατος.

Ὁ Οἶκος.

Ἐκ τῆς θεολογικῆς, καὶ ὑψηλῆς σοφίας σου ἐμπλησόν
μου τὸν νοῦν, τὸν πτωχὸν καὶ ταλαίπωρον, ὅπως
ἀνυμνήσω τὸν βίον σου Πάτερ· οὐ γὰρ ἰσχύσω λόγον
προσάξει σοι, εἰμὴ σὺ παράσχῃς μοι λόγον καὶ γνῶσιν,
ἰσχὴν καὶ σύνεσιν· ὅπως ἐκ τῶν σῶν τὰ σὰ προσφέρω σοι,
καὶ ἐκ τοῦ πλούτου τῶν ἀρετῶν σου, ἐκεῖθεν ἔχω
ἀφορμὰς, καὶ στεφανώσω τὴν σεπτὴν καὶ ἁγίαν κορυφὴν
σου, σὺν τοῖς πιστοῖς ἀνακραζῶν· χαίροις Πάτερ, θεολο-
γίας ὁ νοῦς ὁ ἀκρότατος.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΕ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις
Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου
Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Θεολόγου.

Στίχοι. Θεοῦ γινώσκειν ὀρθοδόξως οὐσίαν,
Χριστιανοῖς λεγάτον ἐκ Γρηγορίου.

Εἰκάδι Γρηγόριος Θεορήμων ἔκθανε πέμπτη.

Ταῖς αὐτοῦ ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀμὴν.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Μέ τὰ ρεύματα τῶν σοφῶν δογμάτων σου, Πάνσοφε,
ξήρανες τελείως τὸ νοῦ τοῦ Ἀρείου, τὸν πολὺ θολό, φυλά-
γοντας στή γαλήνη τὴν ποιμνὴ (τό κοπάδι) σου
ἀπλημύριστο, ὡς λογικὴ κιβωτό (πλοῖο)· στήν ὁποία
ἐναπέθεσες τὸ σπόρο τῆς εὐσεβείας, τὴν ὠραιότητα τῶν
λόγων σου.

Γιὰ νὰ φωτίσεις, Πάτερ, τὸ νοῦ σου μέ τὸ φωτισμὸ τῆς
Ἁγίας Τριάδος, τὸν στίλβωσες (τόν γυάλισες), γιὰ νὰ εἶναι
ἀκηλίδωτος, ὡς φρεσκοκαθαρισμένος καθρέφτης, ἀφοῦ
ἐργάσθηκες μέ ἄριστη ἄσκησι· γι' αὐτὸ καὶ ἀναδείχθηκες
ὁμοιος μέ τὸ Θεό μέ τίς θεϊκές ἐμφανίσεις.

Ἀφοῦ ἀναμείχθηκες ὀλόκληρος μέ τὴ λαμπρότητα τοῦ
Πνεύματος, ἔγινες, Πάτερ, φωστήρας ὀλοφώτεινος, φωτί-
ζοντας τὰ πέρατα μέ τὴ λαμπρότητα τῶν λόγων σου, καὶ
χαροποιώντας μέ τὴν καθαρότητα τῆς θεολογίας σου τὸ
χαρούμενο πλῆθος τῶν πιστῶν, Θεολόγε Γρηγόριε.

Νέος Σαμουὴλ δοσμένος ἀπὸ τὸ Θεό φάνηκες ἔχοντας
δοθεῖ στό Θεό καὶ πρὶν ἀπὸ τὴ σύλληψή σου, Παμμακάρι-
στε, στολισμένος μέ τὴ σωφροσύνη, τὴν ἀγνότητα, καὶ
στολισμένος μέ τὴ πανάγια στολή τῆς ἱερωσύνης, Πάτερ,
μεσολαμβάνοντας μεταξύ τοῦ Πλάστη καὶ τοῦ πλάσματος.

Θεοτοκίο.

Τόμος (βιβλίο) καθαρὸς ποὺ δέχεται τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ,
πού δέν περιγράφεται (δέν περιορίζεται) κατὰ τὴ Θεότητα,
ὁ ὁποῖος γράφεται τώρα, ἀναγνωρίσθηκες ἀπὸ τοὺς
Προφῆτες καὶ προηγουμένως, Μητέρα Παρθένε, Μαρία
Νύμφη τοῦ Θεοῦ, διότι ἐχώρησες στήν κοιλιὰ σου τὸν

<p>Καταβασία. Τῆς Ὑπαπαντῆς. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 68-70). Ωδή Ζ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίς 155-156). Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.</p> <p>Ὅλος ἐπιθυμία γλυκασμός τε, προφανῶς ὁ λόγος σου, ὅλος Γρηγόριε μεστός, εὐφροσύνης καὶ φαιδρότητος, θυμηδίας ἐμπιπλῶν, τοὺς πίστει ψάλλοντας· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.</p> <p>Νοῖ πεφωτισμένῳ τὴν πηγὴν, τῶν φωτισμάτων ἔφθασας· καὶ ταῖς ἐκεῖθεν ἀστραπαῖς, πυρπολούμενος κατέφλεξας, Εὐνομίου γλωσσαλγίας τῇ Τριάδι βοῶν· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.</p> <p>Ἀνοίξας καταρράκτας τῆς ἀβύσσου, τῶν σοφῶν δογμάτων σου, ἀναστομώσας τε πηγὰς τῆς σοφίας σου, κατέκλυσας τοὺς τῆς πλάνης ἀρχηγούς, καταστραπτόμενος τῷ ἐνιαίῳ φωτὶ καὶ τρισηλίῳ.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ὅμβρος ὡς ἐπὶ πόκον καταβάς, ἐν σῇ γαστρὶ σεσάρκωται, ὁ τῆς εἰρήνης ποταμὸς, ἡ πηγὴ τῆς ἀγαθότητος, ὁ σταγὼνας ὑετοῦ ἔξαριθμούμενος· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς Εὐλογημένος.</p> <p>Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.</p> <p>«Ὑπῆλθον ὡς νυμφῶνα, τῆς καμίνου τὴν φλόγα τὴν ἄστεκτον, οἱ δι' εὐσέβειαν ποτέ, Παῖδες Ἅγιοι δειχθέντες σαφῶς, καὶ συμφῶνας ἀνυμνοῦντες, ὕμνον ἔμελλον· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».</p> <p>Ἀδίκων Ἡγεμόνων, πρὸ βημάτων ἐστηκῶς Γρηγόριε,</p>		<p>ἀπεριόριστο κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο. Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.</p> <p>Ὁ Ἰωνᾶς πού ὑπέστη θαλάσσια συμφορά, γιὰ νὰ ἀποφευχθεῖ ἡ τρικυμία μέ τὴν ἀπόφαση (τὴν ἔνδειξη) τοῦ κλήρου, καὶ κρατήθηκε στὰ σπλάχνα τοῦ θαλασσινοῦ θηρίου, δέν φθάρθηκε (δέν χάθηκε), ἀλλὰ φώναζε· ἄς ξανανεβεῖ σ' ἐσένα ἡ ζωὴ μου, Χριστέ.</p> <p>Χωρὶς νὰ καταποντισθεῖς (νὰ βουλιάξεις) κατὰ διάνοιαν, μολονότι ἐρεύνησες τοὺς κρυψῶνες (τοὺς χώρους) τοῦ θεϊκοῦ βυθοῦ, κι ἐπῆρες ἀπ' αὐτοὺς τό μαργαριτάρι, ἔθεσες μπροστά στὸν Κύριο καὶ τὴ σιωπὴ ὡς λόγο, Γρηγόριε πανάριστε.</p> <p>Ἐσύ πού μέ προσευχὴ καθαρὴ κατεύνασες τὴν ἐξαγριωμένη θάλασσα, καὶ ἀπέκρουσες τὴν ἀλμύρα τῶν ξένων λόγων, ἐσύ ὡς οὐράνια σταγὼνα προσάρμοσες (ἔνωσες) τὸν πιστό λαό μέ τὸν Κύριο, Γρηγόριε.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Εἶναι ἀκατανόητο στὸν ἀνθρώπινο λογισμό, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τό μυστήριον τῆς ἀνέκφραστης καὶ φρικτῆς λοχείας σου (τῆς μητρότητάς σου)· διότι ἐσύ, Παρθένε, ἐνῶ γέννησες τὸν Ποιητὴ τῶν ὅλων, ἔμεινες Παρθένος.</p> <p>Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 38) Κοντάκιο.</p> <p>Μέ τὴ θεολόγο γλῶσσα σου, ἀφοῦ διέλυσες τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ρητόρων, στόλισες τὴν Ἐκκλησία μέ τὸν χιτῶνα τῆς ὀρθοδοξίας, πού ὑφάνθηκε ἀπὸ πάνω (ἀπὸ ψηλά)· τὸν ὅποιο καὶ φορῶντας (αὐτὴ) κράζει μαζί μ' ἐμᾶς τὰ τέκνα σου· Χαῖρε Πάτερ, ὁ κορυφαῖος νοῦς τῆς θεολογίας.</p>
---	--	--

τοὺς αἰρετίζοντας πυρός, χαλεπώτερον φυσῶντας φορᾶ,
εὐσεβείᾳ κατεπίμπρας τῇ Τριάδι βοῶν· Ὁ τῶν Πατέρων
Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Τριάδος ἐπιπνοία, τὴν δογμάτων εὐσεβῶν Γρηγόριε,
ἀνεπιθόλωτον πηγὴν, ἐκ χειλέων ἀναβλύσας τῇ γῆ,
ἀνθοφόρον τὴν τραχειῖαν ἄρδων ἔδειξας· Ὁ τῶν Πατέρων
Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Νεκροῦται ὁ Προπάτωρ, ὡς ἀκαίρως τοῦ φυτοῦ
γευσάμενος, σὺ δὲ τὴν ἀληκτον ζωὴν, ὦ Παρθένε
ἐκβλαστήσασα, τὸν Παράδεισον οἰκεῖν τοῦτον ἀνέστησας,
Θεογεννήτορ Ἁγνὴ εὐλογημένη.

Ὡδὴ Η'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίς 157-157).

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ἰβον τῷ Πατρὶ τὸν Λόγον καὶ τὸ Πνεῦμα, ἀγαθότητι
καὶ βασιλείᾳ, εὐσεβῶς ἐδίδαξας, οὐσιώδη καὶ φυσικὴν,
τὴν ταυτότητα γινώσκων καὶ τὴν ἔνωσιν· διὸ ἀνεβόας
ἀγαλλόμενος· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ
ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξης τῆς ἀγγελικῆς κατηξιώθης· ὡς γὰρ Ἄγγελος
ἔλαμψας κόσμῳ, τῇ Τριάδι Πάνσοφε, καθαγνίσας
ἐπιμελῶς, τὴν ψυχὴν τε καὶ τὸ σῶμα καὶ διάνοιαν· ἡ νῦν
ἀναμέλπεις εὐφραινόμενος· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν
Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦλων ταῖς προσευχαῖς σου τὸν Δεσπότην,
ἐργασάμενος αἰτήσαι Πάτερ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν,

Οἶκος.

Ἀπὸ τῆ θεολογικῆ καὶ ὑψηλῆ σοφία σου γέμισε τὸν
νοῦ μου τὸν φτωχὸ καὶ ταλαίπωρο, γιὰ νὰ ἀνυμνήσω τὴ
ζωὴ σου, Πάτερ· διότι δέν θά μπορέσω, νὰ σοῦ προσφέρω
λόγο, ἂν δέν μοῦ δώσεις ἐσὺ λόγο καὶ γνώση, δύναμη καὶ
σύνεση· γιὰ νὰ σοῦ προσφέρω τὰ δικά σου ἀπὸ τὰ δικά σου
καὶ ἀπὸ τὸν πλοῦτο τῶν ἀρετῶν σου, νὰ ἔχω ἀπὸ ἐκεῖ τίς
ἀφορμές, καὶ νὰ στεφανώσω τό σεβάσμιο καὶ ἅγιο κεφάλι
σου μαζί μέ τοὺς πιστοὺς κράζοντας· χαῖρε Πάτερ, ὁ πιό
κορυφαῖος νοῦς τῆς θεολογίας.

Συναξάριο.

Κατὰ τὴν εἰκοστὴ πέμπτη αὐτοῦ τοῦ μηνός εἶναι ἡ
Μνήμη τοῦ μεταξὺ τῶν Ἁγίων Πατρὸς μας Γρηγορίου
Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Θεολόγου.

Τό νὰ γνωρίζουμε ὀρθόδοξα τὴν οὐσία τοῦ Θεοῦ, εἶναι
κληρονομία στοὺς χριστιανούς ἀπὸ τό Γρηγόριο.

Ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος πέθανε τὴν εἰκοστὴ πέμπτη.
Μέ τίς ἅγιες πρεσβείες του, Θεέ, ἐλέησέ μας. Ἀμήν

Καταβασίες.

Τῆς Ὑπαπαντῆς.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 68-70).

Ὡδὴ Ζ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίδα 154-155).

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ὀλόκληρος ὁ λόγος σου ἦταν προφανῶς ἐπιθυμία καὶ
γλυκύτητα· ὅλος Γρηγόριε, γεμάτος ἀπὸ εὐφροσύνη καὶ
χαρούμενη διάθεση, γεμίζοντας ἀπὸ εὐχαρίστηση αὐτοῦς
πού μέ πίστη ψάλλουν· Ὁ Θεός τῶν πατέρων, εἶσαι ἄξιος

τοῖς ἐν πίστει τὴν ἱεράν, καὶ πανέορτόν σου μνήμην
 ἑορτάζουσιν· ἐν ἧ γεγηθότες ἀναμέλομεν. Εὐλογεῖτω ἡ
 κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς
 αἰῶνας.

Μύστης τῆς τριουποστάτου Μοναρχίας, καὶ
 Θεότητος τῆς ἐν Τριάδι, ἀρετῶν ἀσκήσεσι, χρηματίσας
 Τριαδικός, Θεολόγος ἀνεδείχθης Παμμακάριστε, καὶ νῦν
 ἀναμέλεις ἀγαλλόμενος· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν
 Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὅταῖς ἀρχαγγελικαῖς ὑμολογίαις, δοξαζόμενος
 πλούσιος Λόγος, δι' ἡμᾶς ἐπτώχευσε, σὲ Μητέρα τὴν
 καλλονὴν, Ἰακώβ, εὐλογημένην ἐκλεξάμενος· διὸ
 ἀνυμνοῦντες ἀναμέλομεν· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν
 Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

«Οἱ μὴ τῇ τροφῇ χρανθέντες Παῖδες, βασιλικῆς
 τραπέζης, εἰς πῦρ χαίροντες ἔβησαν ποτέ· καὶ ἐν φλογὶ
 δροσίζομενοι, προθύμως ἔψαλλον. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα
 Κυρίου τὸν Κύριον».

Τῆς Βαβυλωνίας Πάτερ φλογός, ὑπεραρθεῖς καὶ
 μᾶλλον, αὐτῇ τῇ εὐσεβείᾳ, πυρσωθεῖς Τριαδικός,
 μυστηπόλος ἐκφανθεῖς, καὶ κήρυξ βοᾶς· Εὐλογεῖτε τὰ
 ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τῆς πειραστικῆς ποικίλως Πάτερ, καὶ σιδηρᾶς
 καμίνου, τὸ πῦρ κατασβεννύων εὐμαρῶς, τῶν πειρασμῶν
 ὑπεκδύς, πρὸς οὐρανὸν ἀνέπτῃς βοῶν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα
 Κυρίου τὸν Κύριον.

δοξολογίας.

Μέ φωτισμένο νοῦ ἔφθασες τὴν πηγὴ τοῦ φωτισμοῦ·
 καὶ πυρπολημένος ἀπὸ τίς ἐκεῖ ἀστραπές, κατέκαυσε τὴ
 φλυαρία τοῦ εὐνομίου φωνάζοντας στήν Ἁγία Τριάδα· Ὁ
 Θεός τῶν πατέρων εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Ἄφοῦ ἄνοιξες τοὺς καταρράκτες τῆς ἀβύσσου τῶν
 σοφῶν δογμάτων σου, καὶ προσέφερες στόμα στίς πηγές
 τῆς σοφίας σου, καταπλημμύρισες τοὺς ἀρχηγούς τῆς
 πλάνης, φωτιζόμενος λαμπρά ἀπὸ τό ἐνιαῖο καὶ τριαδικό
 φῶς.

Θεοτοκίον.

Ἄφοῦ κατέβηκε ὡς βροχὴ στὸν πόκο (στὴν τοῦφα τοῦ
 μαλλιῦ) στήν κοιλιὰ σου, ἔλαβε σάρκα ὁ ποταμός τῆς
 εἰρήνης, ἡ πηγὴ τῆς ἀγαθότητος, αὐτός πού μετρᾷ τίς
 σταγόνες τῆς βροχῆς· Ὁ δοξασμένος Θεός τῶν πατέρων.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Πέρασαν σάν ἀπὸ νυφικό θάλαμο μέσα ἀπὸ τὴν
 ἀνυπόφορη φλόγα τοῦ καμινιοῦ οἱ ἅγιοι νέοι, πού διακρί-
 θηκαν κάποτε φανερά γιὰ τὴν εὐσέβειά τους καὶ
 ἀνυμνώντας ἀπὸ κοινοῦ ἔψαλλαν τὸν ὕμνο· Θεέ τῶν πα-
 τέρων εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Στέκοντας μπροστά ἀπὸ δικαστικά βήματα ἀδίκων
 ἀρχόντων, Γρηγόριε, τοὺς αἰρετικούς, πού φυσοῦσαν μέ
 ὀρμὴ χειρότερα ἀπὸ τὴ φωτιά, τοὺς κατέκαιες κραυγάζο-
 ντας στήν Ἁγία Τριάδα· Θεέ τῶν πατέρων εἶσαι ἄξιος δο-
 ξολογίας.

Μέ τό φωτισμό τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀναβλύζοντας ἀπὸ
 τὰ χεῖλη σου ἀθόλωτη τὴν πηγὴ τῶν εὐσεβῶν δογμάτων

Θεοτοκίον.

Ἦχρυσοφαῆς λυχνία τὴν σὴν, συμβολικῶς ἐδήλου,
θεῖαν γέννησιν, Ἄχραντε σεμνή· σὺ γὰρ τὸ Φῶς τὸ
ἀπρόσιτον, τῷ κόσμῳ ἔλαμψας, ᾧ βοῶμεν· Εὐλογεῖτε τὰ
ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τιμωτέρα. (Συλλειτουργ. Σελ. 39-40).

Ωδή Θ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίς 157).

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Νέμει σοι ζωὴν ἀκήρατον, ἡ ἀρχικὴ Τριάς, ἣν
ἐθεολόγησας, δεξαμένη σου, τὰ δι' αὐτὴν ἀγωνίσματα,
καὶ τὰ δόγματα, καὶ τὰ παλαίσματα· ἡ νῦν Πάτερ
παρέσθης, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρέσβυς ἄριστος.

Ἀἴγλη τριφεγγοῦς λαμπρότητος, τῆς ἐκ μιᾶς
προερχομένης θεότητος, ἐλαμπόμενος, ἱερομύστα
Γρηγόριε, τοὺς ὑμνοῦντάς σε πίστει περιστάζει, καὶ τῆ τῶν
σῶν δογμάτων, θεολογία φωταγωγήσον.

Δρόμον τὸν καλὸν τετέλεκας, τῆς ἀρχικῆς Τριάδος
ὑπεραγωνισάμενος, καὶ θεώσεως, ὡς θεολόγος
τετύχηκας, καὶ τοῦ θεοῦ σου πόθου πληρώσεως,
μετείληφας ἀξίως, Ἐκκλησιῶν ἡ σεμινοπρέπεια.

Θεοτοκίον.

Ὡτοῦ φοβεροῦ σου θαύματος! σὺ γὰρ Παρθένε
Θεοτόκε μυστήριον, τὸ πρὸ γενεῶν, καὶ πρὸ αἰῶνων
ἀπόκρυφον, ἐν Θεῷ τῷ τὰ σύμπαντα κτίσαντι, τεκοῦσα
Θεὸν Λόγον, ἀνερμηνεύτως ἐφάνέρωσας.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

«Ὁ τὸν ἄνω βυθὸν τῆς θείας ἀκαταληψίας, εὐσεβῶς

στή γῆ ποτίζοντάς την, ἀνέδειξες ἀνθοφόρα τὴν
ἀκαλλιέργητη (γῆ)· Θεὸ τῶν πατέρων εἶσαι ἄξιος δοξολο-
γίας.

Θεοτοκίον.

Νεκρώθηκε ὁ Προπάτορας (ὁ Ἀδάμ), ἐπειδὴ γεύθηκε
παράκαιρα τὸ δένδρο τῆς γνώσεως· ἐσὺ ὁμως, Παρθένε,
ἀφοῦ βλάστησες τὴ ἀτελείωτη ζωὴ (τὸ Χριστό), τὸν
ἀνέστησες γιὰ νὰ κατοικεῖ στὸν Παράδεισο, Θεογεννήτρια
ἀγνή εὐλογημένη.

Ωιδὴ Η'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίδα 156-157).

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Δίδαξες ὅτι εἶναι ἴσος μὲ τὸν Πατέρα ὁ Λόγος καὶ τὸ
Πνεῦμα στήν ἀγαθότητα καὶ στή βασιλεία (στήν ἐξουσία)
ἀναγνωρίζοντας οὐσιαστικὴ καὶ φυσικὴ τὴν ταυτότητα καὶ
τὴν ἔνωση μεταξύ τους· γι' αὐτὸ κραύγαζες μὲ ἀγαλλίαση·
Ἄς δοξολογεῖ ἡ κτίση ὅλη τὸν Κύριο, καὶ ἄς τὸν
ὑπερυψώνει σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Καταξιώθηκες νὰ λάβεις ἀγγελικὴ δόξα· διότι
ἐλάμψες στὸν κόσμον ὡς Ἄγγελος, ἀφοῦ καθαγίασες, Πά-
τερ, γιὰ χάρη τῆς Ἁγίας Τριάδος μὲ ἐπιμέλεια καὶ τὴν ψυχὴ
καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴ διάνοιά σου· στήν ὁποία (Τριάδα) τώρα
ψάλλεις μὲ εὐφροσύνη· Ἄς δοξολογεῖ ἡ κτίση ὅλη τὸν Κύ-
ριο, καὶ ἄς τὸν ὑπερυψώνει σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἀφοῦ κάνεις σπλαχνικὸ τὸν Κύριο μὲ τίς προσευχῆς
σου, Πάτερ, ζήτησε συγχώρηση τῶν πταισμάτων, γι'
αὐτοὺς πού μὲ πίστη ἐορτάζουν τὴν ἱερὴ καὶ πανέορτή σου
μνήμη· κατὰ τὴν ὁποία χαρούμενοι ψάλλουμε· Ἄς
δοξολογεῖ ἡ κτίση ὅλη τὸν Κύριο, καὶ ἄς τὸν ὑπερυψώνει
σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

ἀνανηξάμενος, καὶ τὸν νοῦν ὡς ἐκ πέτρας ἀπεριλήπτου, τῆς θεαρχικῆς ἀπαιωρήσας Τριάδος, παμμακάριστε Πάτερ, σὲ μεγαλύνομεν».

Ὅ τὸ εὐτελὲς ἔνδυμα, τοῦ νομικοῦ περιορηξίας γράμματος, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ θεῖον κάλλος, καὶ μυστικὸν τῶν θείων τοῦ Πνεύματος, ἡμῖν ἀναπτύξας Γραφῶν, παμμακάριστε Πάτερ, σὲ μεγαλύνομεν.

Ὅ ταις ἄνω χορείαις, συναριθμῖος ὑπάρχων, Ὅσιε Πάτερ (καὶ γὰρ σὺν αὐταῖς, εἰς αἰῶνα συναγελάζη)· ὑπὲρ τῆς σῆς Ποίμνης, τὰς ἐντεύξεις ποιοῦ πρὸς Θεόν. Παμμακάριστε Πάτερ, σὲ μεγαλύνομεν.

Ὅ τὰ θεῖα μαθῶν, ἐκ θείας καὶ ὑπὲρ νοῦν ἐπιπνοίας, Ὅσιε Πάτερ, καὶ πρὸς τὴν αὐτῶν, μυστικῶς ἀποτελεσεθεὶς ἀδίδακτον ἔνωσιν, ἀσχέτω σου ἔρωτι, παμμακάριστε Πάτερ, σὲ μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Σὺ χωρίον Ἀγνή, τῆς θείας ἀπεριληψίας, ὑπὲρ φύσιν ἐχρημάτισας, ὡς Θεῶ τὴν σάρκα δανεισαμένη, τῷ σου τὴν παρθενικὴν, μὴ διαρρήξαντι μήτραν, ἐν τῷ τίκτειν ἀσπόρως, σὲ μεγαλύνομεν.

Μικρὰ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Μονάδα τρισυπόστατον, καὶ Τριάδα τελείαν, ἐν μιᾷ τῇ θεότητι, πάνσοφε Θεολόγε, ἐδίδαξας προσκυνεῖσθαι, φῶς εἰπῶν τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Υἱὸν φῶς αὐθις τε, φῶς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα· ἀλλὰ ἐν φῶς, ἀμερὲς ἀσύγχυτον· εἰς Θεὸς γάρ, τρανῶν τὸ ὁμοούσιον, ὦ Γρηγόριε μάκαρ.

Ἄφοῦ χρημάτισες (ὑπῆρξες) μυσταγωγός τῆς τριπρόσωπης Μοναρχίας καὶ τριαδικῆς Θεότητος μέ τὴν ἄσκηση τῶν ἀρετῶν, ἀναδείχθηκες Τριαδικός Θεολόγος, Παμμακάριστε· καὶ τώρα ψάλλεις μέ ἀγαλλίαση· Ἄς δοξολογεῖ ἡ κτίση ὅλη τὸν Κύριο, καὶ ἄς τὸν ὑπερυψῶναι σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίον.

Ὁ πλούσιος Λόγος τοῦ Θεοῦ, πού δοξάζεται μέ τίς ἀρχαγγελικὲς ὑμνολογίες, γιὰ μᾶς ἔγινε φτωχός, ἀφοῦ διάλεξε ἐσένα Μητέρα, τὴν εὐλογημένη καλλονὴ τοῦ Ἰακώβ· γι' αὐτὸ ἀνυμνώντας ψάλλομε· Ἄς δοξολογεῖ ἡ κτίση ὅλη τὸν Κύριο, καὶ ἄς τὸν ὑπερυψῶναι σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Οἱ νέοι πού δὲν μολύνθηκαν ἀπὸ τὴν τροφή τῆς βασιλικῆς τράπεζας, μπῆκαν κάποτε στή φωτιά χαίροντας· καὶ δροσιζόμενοι μέσα στή φλόγα ἔψαλλαν πρόθυμα· Δοξολογεῖτε τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριο.

Ἄφοῦ ὑψώθηκες, Πάτερ, πιό πάνω ἀπὸ τὴ Βαβυλώνια φλόγα, καὶ πυρακτώθηκες μέ τὴν εὐσέβεια περισσότερο ἀπ' αὐτήν, ἀφοῦ φάνηκες Τριαδικός ἱερουργός (λειτουργός) καὶ κήρυκας, φωνάζεις· Δοξολογεῖται τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριο.

Σβήνοντας εὐκόλα, Πάτερ, τὴ φωτιά τοῦ σιδερένιου καμινιοῦ τῶν ποικίλων πειρασμῶν, ἀφοῦ διέφυγες τοὺς πειρασμούς, πέταξες ψηλά στὸν οὐρανὸ φωνάζοντας· Δοξολογεῖτε τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριο.

Θεοτοκίον.

Τὸ χρυσὸ φωτεινὸ λυχνάρι φανέρωνε συμβολικὰ τὴ

Ύψιγορία χρώμενος, σῶν δογμάτων πανσόφως,
τρανώς ἐθεολόγησας, τὸ ἀπόρρητον βάθος, τῶν τοῦ
Χριστοῦ μυστηρίων, ἄθλους τε τῶν Ἁγίων, καὶ βίους
ἐρρητόρευσας, ὦ Γρηγόριε μάκαρ· καὶ νῦν Θεός, ἐν
μεθέξει πέλων τῇ πρὸς τὸ θεῖον, σώζοις καὶ δέχοιο,
σαῖς σκηναῖς Θεολόγε.

Θεοτοκίον.

Μετὰ τῆς Θεομήτορος, καὶ Παρθένου Μαρίας, καὶ
Βασιλείου πάνσοφε, παρεστῶς τοῦ Μεγάλου, τῇ
ἀπροσίτῳ Τριάδι, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ, τῷ Βασιλεῖ τὰ
τρόπαια, καὶ ἡμῖν σωτηρίαν, πρέσβευε, νῦν τοῖς
ἀνευφημοῦσί σε Θεολόγε, Ἀρχιερεῦ Γρηγόριε, Ῥῆτορ τῆς
Ἐκκλησίας.

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 40-42,-43).

Τροπάρια.

Διατεμῶν τὸν τοῦ γράμματος σὺ γνόφον, εἰσέδυσ τῷ
πνεύματι πρὸς φῶς ὑπέρτερον· καὶ τὴν ἐκεῖθεν
δεξάμενος, φωτοχυσίαν, θεολογίας πάντας ἐπλούτισας,
Γρηγόριε πάνσοφε, τῆς Ἐκκλησίας φωστήρ· ταῖς
ἀστραπαῖς δὲ τῶν λόγων σου, σκοτώδη νέφη, τὰ τῶν
αἰρέσεων ἀπεμείωσας· ὅθεν ἀυλίζη ἔνθα ἤχος,
ἐορταζόντων Ἀγγέλοις συνόμιλος, ἱκετεύων ἀπαύστως
τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Θεολόγος ὁ δεύτερος καὶ μύστης, τῆς θείας
ἐλλάμψεως, ὁ τῆς Τριάδος φαιδρός, ὑπογραφεὺς ὁ τὴν
ἄρρητον, καὶ θεῖαν φύσιν, ὑπερφυῶς διδάσκων Γρηγόριε·
καὶ νῦν τηλαυγέστερον, ἐπαπολαύων Θεοῦ, τῶν σὲ

δική σου θεία γέννηση, Ἀμόλυντη σεμνή· διότι ἐσύ
ἐλάμψες στὸν κόσμον τὸ Φῶς τὸ ἀπρόσιτο (τὸ ἀπλησίαστο),
στό ὁποῖο φωνάζουμε· Δοξολογεῖτε τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου
τόν Κύριο.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργγ. Σελ. 39-40).

Ὡιδή Θ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίδα 157).

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Σοῦ ἀπονέμει ζωὴ καθαρὴ ἡ Ἁγία Τριάδα, πού εἶναι ἡ
ἀρχὴ τῶν πάντων, τὴν ὁποία ἐθεολόγησες, ἀφοῦ δέχθηκε
τούς ἀγῶνες σου γι' αὐτὴν καὶ τὰ δόγματα καὶ τὰ παλαι-
σματά σου· στήν ὁποία (Ἁγία Τριάδα) τώρα παραστέκεσαι,
Πάτερ, πρεσβευτῆς ἄριστος ὑπὲρ τοῦ κόσμου.

Φωτιζόμενος ἐσωτερικὰ ἀπὸ τῆ λάμψη τῆς τρίφωτης
λαμπρότητας, πού προέρχεται ἀπὸ τὴ μιά Θεότητα, μυ-
σταγωγέ Γρηγόριε, σῶζε αὐτούς πού σέ ὑμνοῦν μέ πίστη,
καὶ φωταγωγήσέ τους μέ τὴ θεολογία τῶν δικῶν σου δογ-
μάτων.

Τελείωσες τὸν καλὸ δρόμο, ἀφοῦ ἀγωνίσθηκες ὑπὲρ
τῆς Ἁγίας Τριάδος, πού εἶναι ἡ ἀρχὴ τῶν πάντων, καὶ
ἐπέτυχες τὴ θέωση ὡς Θεολόγος, καὶ ἔλαβες ἐπάξια τὴν
ἐκπλήρωση τοῦ θείου σου πόθου, ἐσύ πού εἶσαι ἡ σεμνο-
πρέπεια τῶν Ἐκκλησιῶν.

Θεοτοκίο.

Ὡ στό φοβερό σου θαῦμα! διότι ἐσύ, Παρθένε Θεοτόκε,
τό μυστήριον τὸ κρυμμένο στό Θεό, πού δημιούργησε τὰ
σύμπαντα, πρό τῶν γενεῶν καὶ πρό τῶν αἰώνων, τό φανε-
ρωσες, ἀφοῦ γέννησες ἀνεξήγητα τὸν Θεό Λόγο.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

τιμώντων μνημόνευε, καὶ ὑπερμάχει, τῆς Ἐκκλησίας, ἣν συνεκρότησας· σοῦ γὰρ ὁ φθόγγος ἐπὶ πάντα, τῆς οἰκουμένης διήλθε τὰ πέρατα, ἐκδιδάσκων δοξάζειν, τὴν Τριάδα ὁμοούσιον.

Γεωπότησας τῇ γλώσσει Θεηγόρε, καρδίας ταῖς αὐλάξι σπόρον τὸν ἔνθεον, θεολογίας ἐπλούτισας, τῆς ἀνωτάτω, τῆς Ἐκκλησίας ἅπαν τὸ πλήρωμα· ἐντεῦθεν ζιζάνια πυρὶ τοῦ Πνεύματος, τὰ τῶν αἱρέσεων ἔφλεξας, φιλοσοφίας, τῆς θεϊκῆς τρεφόμενος ἔρωτι, Πάτερ Πατέρων, καὶ Ποιμὴν Ποιμένων καὶ δόξα Πιστῶν, Ἱερέων φωστήρ, οἰκουμένης τὸ κλέος, παμμακάριστε Γρηγόριε.

Τῷ τῆς σοφίας κρατήρι προσπελάσας, τὸ τίμιον στόμα σου, Πάτερ Γρηγόριε, θεολογίας ἐξήντησας, τὸ θεῖον νᾶμα, καὶ τοῖς πιστοῖς ἀφθόνως μετέδωκας· αἱρέσεων ἔφραξας, ῥοῦν τὸν ψυχόλεθρον, τὸν βλασφημίας ἀνάμεστον, ὡς κυβερνήτην· εὔρε καὶ γὰρ σε Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἀποσοβοῦντα καὶ ἐλαύνοντα, ὡς ἀνέμων πνοάς, δυσσεβῶν τὰς ὁρμάς, ἐν Μονάδι οὐσίας, τὴν Τριάδα καταγγέλλοντα.

Δόξα...

Τὴν λύραν τοῦ Πνεύματος, τὸ τῶν αἱρέσεων θέριστρον, καὶ ὀρθοδόξων ἡδυσμα, τὸν δευτέρων Ἐπιστήθιον, τὸν τοῦ Λόγου αὐτόπτην, τοῖς δόγμασι γενόμενον, τὸν σοφὸν Ἀρχιποίμενα, τῆς Ἐκκλησίας τὰ θρέμματα, θεολογικοῖς ὕμνοις προσεῖπώμεν. Σὺ εἶ ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, ὁ δοὺς σεαυτὸν Γρηγόριε, ὡς ὁ Διδάσκαλος Χριστός, ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σὺν Παύλῳ χορεύεις, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐσένα, πού διέπλευσες μέ εὐσέβεια τὸν ἄνω βυθὸ τῆς ἀδυναμίας κατανοήσεως τοῦ Θεοῦ, καὶ ἄφησες τὸ νοῦ σου, νὰ κρέμεται μετέωρος σάν ἀπὸ πέτρα ἀπερίγραπτη, ἀπὸ τὴν Ἁγία Τριάδα τὴν ἀνώτερη ἀπὸ ὅλους τοὺς νομιζομένους θεοὺς, Παμμακάριστε Πάτερ, σέ μεγαλύνουμε.

Ἐσένα πού ἔσχισες τὸ μικρῆς ἀξίας ἔνδυμα τοῦ γράμματος τοῦ Νόμου, καὶ ἀνέπτυξες σ' ἐμᾶς τὸ κρυμμένο μέσα σ' αὐτὸ θεϊκὸ καὶ μυστικὸ κάλλος τῶν θεϊκῶν Γραφῶν τοῦ Πνεύματος, Παμμακάριστε Πάτερ, σέ μεγαλύνουμε.

Ἐσύ πού συγκαταλέγεσαι στὸν ἀριθμὸ τῶν ἄνω ταγμάτων, ὅσιε Πάτερ, (διότι μαζί τους συναναστρέφεται αἰώνια), κάνε τίς προσευχές σου πρὸς τὸ Θεὸ γιὰ τὸ δικό σου Ποίμνιο. Παμμακάριστε Πάτερ, σέ μεγαλύνουμε.

Ἐσένα πού ἔμαθες τὰ σχετικὰ μέ τὸ Θεὸ ἀπὸ θεϊκὸ φωτισμό, πού ξεπερνᾷ τὸ νοῦ, Ὅσιε Πάτερ, καὶ ἔγινες τέλειος κατὰ μυστηριώδη τρόπο, γιὰ νὰ κατανοήσεις τὴν ἔνωσή τους πού εἶναι ἀδύνατο νὰ διδαχθεῖ, μέ τὴν ἀσυγκράτητη ἀγάπη σου, Παμμακάριστε Πάτερ, σέ μεγαλύνουμε.

Θεοτοκίο.

Ἐσύ χρημάτισες (ὑπῆρξες) ὑπερφυσικά, Ἀγνή, χῶρος τοῦ Θεοῦ πού δέν περιορίζεται, ἐπειδὴ δάνεισες τὸ σῶμα στό Θεό, ὁ ὁποῖος δέν ἔφθειρε τὴν παρθενική μήτρα σου, καθὼς τὸν ἐγεννοῦσες χωρὶς ἄνδρα, ἐσένα μεγαλύνουμε.

Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Δίδαξες νὰ προσκυνεῖται Μονάδα τριπρόσωπη, καὶ τέ-

<p>Καὶ νῦν... Θεοδοκίον. Ἀμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη, καὶ θλιβομένων στεναγμῶν μὴ παρορῶσα, πρόσβευε τῷ ἔξ ἀγνῶν λαγόνων σου, σωθῆναι ἡμᾶς Παναγία Παρθένε. Μεγάλη Δοξολογία. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΠΟΥΡΓΙΑ Τυπικά. Μακαρισμοί. Συλλειτουργικόν. Σελίς 51-52-53). Ἀντίφωνα. Συλλειτουργικό. Σελίς 53-54,-56). Ἀπολυτίκια. Τοῦ Ἁγίου. Ὁπομηνικός αὐλός...(Σελίς 223). Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ. Κοντάκιον. Ὁ Μήτηραν παρθενικὴν... (Σελίς 161-162). Ἀναγνώσματα. Ἀπόστολος. Πρὸς Ἑβραίους. (Ζ'. 26,-Η'. 2). Ἀδελφοί, τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεὺς, ὅσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος, ὃς οὐκ ἔχει καθ' ἡμέραν ἀνάγκην, ὥσπερ οἱ ἀρχιερεῖς, πρότερον ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἀμαρτιῶν θυσίας ἀναφέρειν, ἔπειτα τῶν τοῦ λαοῦ· τοῦτο γὰρ ἐποίησεν ἐφάπαξ ἑαυτὸν ἀνεδέχας. Ὁ νόμος γὰρ ἀνθρώπους καθίστησιν ἀρχιερεῖς ἔχοντας ἀσθένειαν, ὁ λόγος δὲ τῆς ὀρκωμοσίας τῆς μετὰ τὸν νόμον υἱὸν εἰς τὸν αἰῶνα τετελειωμένον. Κεφάλαιον δὲ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις, τοιοῦτον ἔχομεν ἀρχιερέα, ὃς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς, τῶν</p>		<p>Λεῖα Τριάδα σέ μιά Θεότητα, ὀνομάζοντας φῶς τὸν Πατέ- ρα, καὶ πάλι φῶς τὸν Υἱό, φῶς τὸ Ἅγιο Πνεῦμα· ἀλλὰ ἓνα φῶς ἀδιαίρετο χωρὶς σύγχυσης· διότι ἓνας εἶναι ὁ Θεός, Δια- τρανώνοντας τὴν ὁμοουσιότητα (τῶν τριῶν προσώπων), Γρηγόριε μακάριε. Χρησιμοποιώντας ὑψηλά λόγια τῶν δογμάτων σου μέ σοφία, μέ μεγαλειώδη τρόπο θεολόγησες τὸ ἀνέκφραστο βάθος τῶν μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ, καὶ ρητόρευσες καὶ τοὺς ἄθλους καὶ τοὺς βίους τῶν Ἁγίων, Γρηγόριε μακάριε· καὶ τώρα ὑπάρχοντας θεός κατὰ χάρη μέ τὴ συμμετοχὴ σου στή Θεότητα, εἶθε νὰ σώσεις κι ἐμένα, καὶ νὰ μέ δεχθεῖς στίς σκηνές σου (στίς κατοικίες σου), Θεολόγε. Θεοδοκίον. Μαζί μέ τὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ Παρθένο Μαρία, καὶ μαζί μέ τὸ Μέγα Βασίλειο, πάνσοφε, πρόσβευε τώρα πα- ραστέκοντας στήν ἀπρόσιτη (ἀπλησίαστη, ἀφθαστη) Ἁγία Τριάδα γιὰ εἰρήνη στὸν κόσμο, νίκες στό βασιλιά, καὶ σω- τηρία γιὰ μᾶς, οἱ ὅποιοι σέ ἐγκωμιάζουμε Θεολόγε, Ἀρχιερέα Γρηγόριε, Ρήτορα τῆς Ἐκκλησίας. Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 40-42,-43). Τροπάρια. Ἀφοῦ διέκοψες τὸ σκοτάδι τοῦ γράμματος τοῦ Νόμου, εἰσχώρησες ἐσὺ μέ τὸ πνεῦμα σου σέ ἀνώτερο φῶς· καὶ ἀφοῦ δέχθηκες ἀπὸ ἐκεῖ τὴ φωτοχυσία τῆς θεολογίας, πλούτισες ὅλους, Γρηγόριε Πάνσοφε, φωστήρα τῆς Ἐκκλησίας· καὶ μέ τίς ἀστραπές τῶν λόγων σου ἐλάττωσες τὰ νέφη τῶν αἰρέσεων πού φέρνουν τὸ σκοτάδι· γι' αὐτὸ κατοικεῖς ὅπου ὑπάρχει ὁ ἦχος αὐτῶν πού γιορτάζουν, συ-</p>
---	--	---

Ἅγιον λειτουργὸς καὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, ἦν ἔπηξεν ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἄνθρωπος.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ἰωάννην. (Γ'. 9-16).

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ σωθήσεται καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται καὶ νομὴν εὐρήσει. Ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται εἰ μὴ ἵνα κλέψῃ καὶ θύσῃ καὶ ἀπολέσῃ· ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσιν καὶ περισσὸν ἔχωσιν. Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός· ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων· ὁ μισθωτὸς δὲ καὶ οὐκ ἂν ποιμὴν, οὐδ' οὐκ ἔστιν τὰ πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον καὶ ἀφήσιν τὰ πρόβατα καὶ φεύγει καὶ ὁ λύκος ἀρπάζει αὐτὰ καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα. Ὁ δὲ μισθωτὸς φεύγει ὅτι μισθωτὸς ἔστιν καὶ οὐ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων. Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ γινώσκω τὰ ἐμὰ καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν, καθὼς γινώσκει με ὁ πατήρ καὶ γὼ γινώσκω τὸν πατέρα· καὶ τὴν ψυχὴν μου τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων. Καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης· καὶ κεῖνα δεῖ με ἀγαγεῖν, καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσουσιν, καὶ γενήσεται μία ποίμνη, εἷς ποιμὴν.

ναναστρεφόμενος με τοὺς Ἀγγέλους, ἰκετεύοντας ἀκατάπαυστα νὰ σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Εἶσαι ὁ δεῦτερος Θεολόγος καὶ μυσταγωγὸς τοῦ θεϊκοῦ φωτισμοῦ, ὁ χαριτωμένος ἀθηντικός γραμματέας τῆς Ἁγίας Τριάδος, πού διδάσκεις ὑπερφυσικά τὴν ἀνέκφραστη καὶ θεϊκὴ φύση, Γρηγόριε· καὶ τώρα ἀπολαμβάνοντας τὸ Θεὸ φωτεινότερα μνημόνευε αὐτοὺς πού σέ τιμοῦν, καὶ ὑπερασπίσου τὴν Ἐκκλησία πού συγκρότησες (ὀργάνωσες)· διότι ἡ φωνή σου ἀπλώθηκε στὰ πέρατα διδάσκοντας νὰ δοξάζουμε τὴν ὁμοοῦσια Τριάδα.

Ἀφοῦ καλλιέργησες με τὴ γλῶσσα, Θεολόγε, τὸν θεϊκὸ σπόρο στὰ ἀυλάκια τῆς καρδιάς, πλούτισες ὅλο τὸ πλήρωμα (τὸ λαό) τῆς Ἐκκλησίας με τὴν ἀνώτατη Θεολογία· γι' αὐτὸ με τὴ φωτιά τοῦ Πνεύματος ἔκαψες τὰ ζιζάνια τῶν αἱρέσεων, τρεφόμενος με τὸν ἔρωτα τῆς θεϊκῆς φιλοσοφίας, Πατέρα πατέρων καὶ Ποιμένα ποιμένων, καὶ δόξα τῶν πιστῶν, φωστήρα τῶν Ἱερέων, δόξα τῆς οἰκουμένης, Παμμακάριστε Γρηγόριε.

Ἀφοῦ πλησίασες τὸ τίμιο (ἅγιο) στόμα σου στό ποτήρι τῆς σοφίας, Πάτερ Γρηγόριε, πῆρες ὅλο τὸ θεϊκὸ νερό τῆς θεολογίας, καὶ τὸ μετέδωσες στοὺς πιστοὺς ἄφθονα· ἔφραξες τὸ ψυχοφθόρο ρεῦμα τῶν αἱρέσεων, τὸ κατάμεστο (γεμάτο) ἀπὸ βλασφημία· διότι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα σέ βρῆκε ὡς κυβερνήτη πού ἐκμηδενίζεις καὶ ἀπομακρύνεις ὡς πνοές ἀνέμων, τίς ὀρμητικὲς ἐφόδους τῶν ἀσεβῶν, καὶ κηρύττεις τὴν Ἁγία Τριάδα ὁμοοῦσια (μία ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν).

Δόξα ...

Τῆ λύρα τοῦ Πνεύματος, τό δρεπάνι πού θερίζει τίς αἰρέσεις, καί τόν αἴτιο τῆς ἡδονῆς τῶν ὀρθοδόξων, ὁ ὁποῖος ἔγινε μέ τά δόγματα δεύτερος Ἐπιστήθιος (Ἰωάννης ὁ Θεολόγος) αὐτόπτης μάρτυρας τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τόν σοφόν Ἀρχιποίμενα (ἀρχιβασκό), ἐμεῖς τά παιδιά τῆς Ἐκκλησίας, ἄς τόν προσφωνήσουμε τιμητικά μέ ὕμνους θεολογικούς· Ἐσύ εἶσαι ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, Γρηγόριε, πού προσέφερες γιά μᾶς τόν ἑαυτό σου, ὅπως ὁ Διδάσκαλος ὁ Χριστός, καί πανηγυρίζεις μαζί μέ τόν Παῦλο, καί πεσβεύεις γιά τίς ψυχές μας.

Καί νῦν ... Θεοτοκίο.

Δεχόμενη τίς δεήσεις τῶν ἁμαρτωλῶν, καί μή παραβλέποντας τό στεναγμό τῶν θλιβομένων, Παναγία Παρθένε, πρέσβευε σ' αὐτόν, πού προῆλθε ἀπό τά ἀγνά σπλάχνα σου, νά σωθοῦμε ἐμεῖς.

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 51-52-53).

Ἀντίφωνα. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 53-54,-56).

Ἀπολυτίκια.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁποιμενικός αὐλός... (Σελίς 223).

Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ.

Κοντάκιο. Ὁ Μήτηραν παρθενικήν...

(Σελίς 161-162).

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πρός Ἑβραίους. (Ζ' . 26,-Η' . 2).

Ἀδελφοί, τέτοιος Ἀρχιερέας ἦταν ἀπαραίτητος γιά μᾶς, ὁ ὁποῖος ἀναδείχθηκε ἅγιος, ἄκακος, ἀμόλυντος, χωρισμένος ἀπό τούς ἁμαρτωλούς πού ἔγινε ὑψηλότερος ἀπό τούς οὐρανούς, ὁ ὁποῖος δέν ἔχει ἀνάγκη κάθε μέρα, ὅπως οἱ ἀρχιερεῖς, νά προσφέρει θυσία πρῶτα γιά τίς δικές του ἁμαρτίες, ἔπειτα γιά τοῦ λαοῦ· διότι αὐτό τό ἔκανε μιά γιά πάντα προσφέροντας θυσία τόν ἑαυτό του. Διότι ὁ Νόμος τοποθετεῖ ἀρχιερεῖς ἀνθρώπους πού εἶναι ἀδύνατοι, ἡ ἔνορκη ὁμως ὑπόσχεση μετά τό Νόμο τοποθετεῖ τόν Υἱό, πού εἶναι τέλειος γιά πάντα. Τό σπουδαιότερο ἀπό ὅσα λέμε εἶναι ὅτι ἔχουμε τέτοιον Ἀρχιερέα, ὁ ὁποῖος κάθετα στά δεξιά τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης τοῦ Θεοῦ στούς οὐρανούς, καί εἶναι λειτουργός τῶν Ἁγίων καί τῆς Σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, τήν ὁποία κατασκεύασε ὁ Κύριος, καί ὄχι ἄνθρωπος.

Εὐαγγέλιο.

Κατά Ἰωάννην. (Γ'. 9-16).

Εἶπε ὁ Κύριος. Ἐγώ εἶμαι ἡ θύρα· Ἐάν κάποιος περάσει καί μπεῖ μέσα ἀπό μένα, θά σωθεῖ, καί θά μπεῖ στή μάνδρα τῶν προβάτων καί θά βγεῖ καί θά βρεῖ τροφή. Ὁ κλέφτης δέν ἔρχεται παρά μόνο, γιά νά κλέψει καί νά σφάξει, καί νά παραδώσει σέ ἀπώλεια, (σέ καταστροφή)· ἐγώ ἦλθα, γιά νά ἔχουν ζωή τά πρόβατα καί ἀφθονία ζωῆς καί τροφῆς. Ἐγώ εἶμαι ὁ καλός Ποιμένας· ὁ καλός Ποιμένας προσφέρει τή ζωή του γιά τά πρόβατα· ὁ μισθωτός ὁμως, πού δέν εἶναι ποιμένας τους, γιά τόν ὁποῖο τά πρόβατα δέν εἶναι δικά του, βλέπει τό λύκο νά ἔρχεται, καί ἐγκατελείπει τά πρόβατα καί φεύγει, καί ὁ λύκος τά ἀρπάζει καί διασκορπίζει τά πρόβατα. Ὁ μισθωτός ὁμως φεύγει, γιατί

		<p>εἶναι μισθωτός καί δέ νοιάζεται γιά τά πρόβατα. Ἐγώ εἶμαι ὁ καλός Ποιμένας, καί γνωρίζω τά δικά μου πρόβατα καί ἀναγνωρίζομαι ἀπό τά δικά μου, καθώς μέ γνωρίζει ὁ Πατέρας, καί ἐγώ γνωρίζω τόν Πατέρα· καί προσφέρω τή ζωή μου γιά τά πρόβατα. Ἐχω ὅμως καί ἄλλα πρόβατα, τά ὁποῖα δέν εἶναι ἀπ' αὐτή τή μάνδρα, τό Ἰσραήλ· καί ἐκεῖνα πρέπει νά τά συγκεντρώσω, καί θά ἀκούσουν τή φωνή μου ἀκολουθώντας με, καί θά γίνει μία ποιμήνη, ἡ Ἐκκλησία, ἕνας Ποιμένας, ὁ Χριστός.</p>
--	--	---